

I. DISPOSICIÓN XERAIS

XEFATURA DO ESTADO

10957 *Lei orgánica 9/2021, do 1 de xullo, de aplicación do Regulamento (UE) 2017/1939 do Consello, do 12 de outubro de 2017, polo que se establece unha cooperación reforzada para a creación da Fiscalía Europea.*

FELIPE VI

REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei orgánica:

ÍNDICE

- Título preliminar. Disposicións xerais.
- Artigo 1. Obxecto da lei orgánica.
- Artigo 2. Ámbito de aplicación.
- Artigo 3. Referencias.
- Título I. Funcións e principios de actuación da Fiscalía Europea no territorio nacional.
- Artigo 4. Competencia dos fiscais europeos delegados.
- Artigo 5. Atribucións dos fiscais europeos delegados para o cumprimento das súas funcións.
- Artigo 6. Lugar en que se deben efectuar as actuacións investigadoras.
- Artigo 7. Competencia xudicial.
- Artigo 8. Atribucións do xuíz de garantías.
- Artigo 9. Cuestións de competencia.
- Artigo 10. Actuacións a prevención.
- Artigo 11. Documentación do procedemento de investigación.
- Artigo 12. Xestión documental.
- Artigo 13. Réxime xeral de comunicacións e consultas.
- Título II. Estatuto da Fiscalía Europea e dos fiscais europeos delegados.
- Artigo 14. Selección dos candidatos para o nomeamento do fiscal europeo e dos fiscais europeos delegados.
- Artigo 15. Situación administrativa dos fiscais europeos delegados.
- Artigo 16. Oficina da Fiscalía Europea e medios de apoio aos fiscais europeos delegados.
- Título III. Procedemento de investigación da Fiscalía Europea.
- Capítulo I. Iniciación do procedemento de investigación.
- Artigo 17. Dirección da investigación e formación do procedemento de investigación da Fiscalía Europea.
- Artigo 18. Inicio do procedemento por investigación dos fiscais europeos delegados.
- Artigo 19. Inicio do procedemento polo exercicio do dereito de avocación.
- Artigo 20. Exercicio efectivo da competencia polos fiscais europeos delegados.
- Artigo 21. Devolución da competencia ás autoridades nacionais.
- Artigo 22. Comunicación entre autoridades.
- Artigo 23. Decreto de incoación.

- Artigo 24. Fiscal europeo delegado encargado da investigación.
- Artigo 25. Determinación do xuíz de garantías e reasignación, acumulación e escisión de procedementos desde outro Estado distinto.

Capítulo II. Intervención da persoa investigada.

- Artigo 26. Dereitos da persoa investigada.
- Artigo 27. Primeira comparecencia para o traslado de cargos.
- Artigo 28. Primeira comparecencia no suposto de detención.
- Artigo 29. Atraso na primeira comparecencia.
- Artigo 30. Declaración da persoa investigada.
- Artigo 31. Declaración da persoa investigada con recoñecemento dos feitos.
- Artigo 32. Acceso ao procedemento.
- Artigo 33. Proposta de dilixencias.
- Artigo 34. Achega de elementos de descargo.
- Artigo 35. Participación na práctica dos actos de investigación.

Capítulo III. Intervención da acusación particular.

- Artigo 36. Comparecencia da acusación particular.
- Artigo 37. Exercicio da acción civil.
- Artigo 38. Acceso ao procedemento.
- Artigo 39. Proposta de dilixencias.
- Artigo 40. Achega de informacións.
- Artigo 41. Participación nos actos de investigación.

Capítulo IV. Dilixencias de investigación do fiscal europeo delegado.

- Artigo 42. Facultade investigadora dos fiscais europeos delegados.
- Artigo 43. Declaración testifical.
- Artigo 44. Ditame pericial.
- Artigo 45. Protección de testemuñas e peritos.
- Artigo 46. Entrada e rexistro en lugares pechados.
- Artigo 47. Entrada e rexistro en domicilio da persoa xurídica.
- Artigo 48. Interceptación das comunicacións e medidas de investigación tecnolóxica.
- Artigo 49. Conservación de datos.
- Artigo 50. Entrega vixiada.
- Artigo 51. Investigacións transfronteirizas.

Capítulo V. Medidas cautelares reais.

- Artigo 52. Finalidade e obxecto das medidas cautelares reais.
- Artigo 53. Medidas de aseguramento das responsabilidades pecuniarias.
- Artigo 54. Medidas cautelares aplicables ás persoas xurídicas e a outras entidades.
- Artigo 55. Medidas cautelares aplicables aos terceiros responsables civís.
- Artigo 56. Lexitimación.
- Artigo 57. Procedemento.
- Artigo 58. Resolución.
- Artigo 59. Caución substitutoria.
- Artigo 60. Ampliación e redución.
- Artigo 61. Utilización provisional e realización anticipada de bens comisados.
- Artigo 62. Restitución.
- Artigo 63. Réxime de impugnación e recursos.

Título IV. Control xudicial da investigación.

Capítulo I. Declaración de segredo.

- Artigo 64. Supostos.

- Artigo 65. Resolución.
- Artigo 66. Prórroga.
- Artigo 67. Réxime do segredo.
- Artigo 68. Alzamento do segredo.

Capítulo II. Autorización xudicial das dilixencias de investigación.

- Artigo 69. Lexitimación para solicitar a dilixencia.
- Artigo 70. Solicitud do fiscal europeo delegado.
- Artigo 71. Resolución.
- Artigo 72. Solicitud de prórroga.
- Artigo 73. Ampliación a novos feitos ou persoas.
- Artigo 74. Execución da medida e supervisión xudicial.
- Artigo 75. Cesamento da medida.
- Artigo 76. Comunicación á persoa investigada.

Capítulo III. Procedemento para a adopción e prórroga de medidas cautelares persoais.

- Artigo 77. Medidas cautelares persoais.
- Artigo 78. Detención.
- Artigo 79. Lexitimación.
- Artigo 80. Solicitud.
- Artigo 81. Comparecencia das partes.
- Artigo 82. Resolución xudicial.
- Artigo 83. Supostos de urxencia.
- Artigo 84. Regras especiais en caso de detención.
- Artigo 85. Declaración de segredo e prisión provisional.
- Artigo 86. Control xudicial das medidas.
- Artigo 87. Incumprimento das medidas.
- Artigo 88. Extinción das medidas acordadas no procedemento de investigación.
- Artigo 89. Especialidades do recurso de apelación en relación coa prisión provisional.

Capítulo IV. Impugnación dos decretos do fiscal europeo delegado.

- Artigo 90. Supostos.
- Artigo 91. Procedemento.

Capítulo V. Recurso de apelación contra os autos do xuíz de garantías.

- Artigo 92. Órgano competente.
- Artigo 93. Resolucións impugnables.
- Artigo 94. Interposición e prazo.
- Artigo 95. Procedemento.

Capítulo VI. Incidente para o aseguramento das fontes de proba.

- Artigo 96. Obxecto do incidente e supostos en que procede.
- Artigo 97. Competencia.
- Artigo 98. Lexitimación.
- Artigo 99. Petición das acusacións na investigación.
- Artigo 100. Escrito de solicitud.
- Artigo 101. Alegacións das partes.
- Artigo 102. Resolución.
- Artigo 103. Supostos de urxencia.
- Artigo 104. Aseguramento da fonte de proba.
- Artigo 105. Constancia documental.
- Artigo 106. Incidente para a ampliación da proba asegurada.

- Título V. Conclusión do procedemento de investigación.
- Capítulo I. Terminación por remisión á autoridade nacional.
- Artigo 107. Remisión das actuacións ás autoridades nacionais por falta de competencia.
- Artigo 108. Acomodación do procedemento.
- Capítulo II. Conclusión da investigación.
- Artigo 109. Decreto de conclusión do procedemento.
- Artigo 110. Conformidade.
- Artigo 111. Arquivamento por improcedencia do exercicio da acción.
- Artigo 112. Supostos de consulta entre autoridades previa ao arquivamento do procedemento.
- Artigo 113. Reapertura do procedemento de investigación.
- Título VI. Fase intermedia: preparación do xuízo oral.
- Capítulo I. Escrito de acusación.
- Artigo 114. Exercicio da acción penal.
- Artigo 115. Cualificación provisional das acusacións.
- Artigo 116. Proposición de proba.
- Capítulo II. Escrito de defensa.
- Artigo 117. Escrito de defensa.
- Artigo 118. Escrito en que se promove a impugnación da acusación.
- Artigo 119. Cualificación provisional da defensa.
- Artigo 120. Proposición de proba.
- Capítulo III. Audiencia preliminar.
- Artigo 121. Traslado ás partes.
- Artigo 122. Audiencia preliminar.
- Capítulo IV. Sobresemento.
- Artigo 123. Motivos de sobresemento.
- Artigo 124. Auto de sobresemento.
- Artigo 125. Recursos.
- Artigo 126. Efectos do sobresemento.
- Capítulo V. Apertura do xuízo oral.
- Artigo 127. Auto de apertura do xuízo oral.
- Artigo 128. Testemuños para o expediente do xuízo oral e emprazamento.
- Artigo 129. Prohibición de acceso ao xuízo oral de declaracións e dilixencias policiais.
- Artigo 130. Testemuños para o uso das partes no xuízo oral.
- Artigo 131. Emprazamento das partes ante o tribunal encargado do xuízo.
- Disposición adicional primeira. Referencias normativas.
- Disposición adicional segunda. Réxime da Seguridade Social.
- Disposición transitoria única. Réxime transitorio.
- Disposición derradeira primeira. Modificación da Lei 50/1981, do 30 de decembro, pola que se regula o Estatuto orgánico do Ministerio Fiscal.
- Disposición derradeira segunda. Modificación da Lei orgánica 6/1985, do 1 de xullo, do poder xudicial.
- Disposición derradeira terceira. Modificación da Lei orgánica 5/1995, do 22 de maio, do tribunal do xurado.

Disposición derradeira cuarta. Modificación da Lei orgánica 10/1995, do 23 de novembro, do Código penal.

Disposición derradeira quinta. Modificación da Lei 23/2014, do 20 de novembro, de recoñecemento mutuo de resolucións penais na Unión Europea.

Disposición derradeira sexta. Preceptos con carácter de lei ordinaria.

Disposición derradeira sétima. Título competencial.

Disposición derradeira oitava. Réxime supletorio.

Disposición derradeira novena. Entrada en vigor.

PREÁMBULO

I

Esta norma contén as normas de aplicación ao ordenamento español do Regulamento (UE) 2017/1939 do Consello, do 12 de outubro de 2017, polo que se establece unha cooperación reforzada para a creación da Fiscalía Europea, completa as súas disposicións e regula un procedemento especial para a investigación por parte dos fiscais europeos delegados daqueles delitos cuxo coñecemento lles corresponde en virtude da norma europea.

Co obxectivo compartido de avanzar na construción dun espazo de liberdade, seguridade e xustiza (ELSX), cuxa orixe se remonta ao *Corpus Iuris* de 1997, o artigo 86 en conxunción co artigo 325 do Tratado de funcionamento da Unión Europea (TFUE) estableceron de forma explícita o asento legislativo para crear a Fiscalía Europea, órgano común aos Estados membros pero independente destes, previsto en inicio para combater os delitos que prexudiquen os intereses financeiros da Unión e, polo tanto, os intereses da cidadanía europea no seu conxunto.

Tras longos anos de negociación, esta iniciativa, que se levou a efecto polo procedemento de cooperación reforzada, supón a plasmación explícita do principio de subsidiariedade establecido no artigo 5 do TFUE. Así, a idea mesma dunha Fiscalía Europea nace ante a constatación da necesidade de superar as diferenzas dos sistemas xurídicos dos Estados membros para lograr unha loita eficaz contra a fraude sobre o orzamento da Unión Europea.

No ámbito da loita contra a corrupción e a criminalidade organizada transnacional, a Unión Europea e os seus Estados membros enfróntanse con frecuencia a casos complexos de fraude que afectan os intereses colectivos, como, por exemplo, aqueles que teñen lugar sobre os fondos estruturais da Unión Europea ou fraude do imposto sobre o valor engadido transfronteirizo a grande escala.

A Fiscalía Europea configúrase para abordar eficazmente investigacións financeiras complexas de carácter eminentemente supranacional e eríxese como un órgano dotado de plena independencia orgánica e funcional, con potestade para elaborar e aprobar o seu propio regulamento interno, coa máxima capacidade de decisión para adoptar iniciativas propias dentro da súa actuación no proceso penal, non suxeita a ordes ou instrucións, xa proveñan da Unión, xa dos Estados membros. Debe, ademais, terse en conta que, para a consecución dos seus obxectivos, a Fiscalía Europea deberá manter relacións de cooperación con axencias, organismos ou órganos da Unión xa existentes, como Europol. Tamén complementará e absorberá parcialmente as tarefas xa desenvolvidas pola Oficina Europea de Loita contra a Fraude, e deberá establecer unha estreita relación con Eurojust baseada na asistencia mutua.

Respecto á súa dimensión organizativa, esta nova institución estará estruturada nun nivel central e nun nivel descentralizado, dotados ambos de facultades para investigar e exercer a acción penal. O nivel central formarao a oficina principal integrada polo Colexio, as salas permanentes, o fiscal xeral europeo, os fiscais adxuntos ao fiscal xeral europeo, os fiscais europeos e o director administrativo. O Colexio, pola súa vez, estará composto polo fiscal xeral europeo e un fiscal europeo por Estado membro. O nivel descentralizado estará integrado polos fiscais europeos delegados, que estarán establecidos nos Estados membros.

A regulación do acceso aos postos de traballo de orixe española da Fiscalía Europea, fiscal europeo e fiscais europeos delegados, está actualmente contida no Real decreto 37/2019, do 1 de febreiro, polo que se crea a Comisión de Selección e se regula o procedemento para a designación da terna de candidatos a fiscal europeo e candidatos a fiscal europeo delegado en España, aos cales se refiren os artigos 16 e 17 do Regulamento (UE) 2017/1939 do Consello, do 12 de outubro de 2017, polo que se establece unha cooperación reforzada para a creación da Fiscalía Europea, e as súas correspondentes ordes ministeriais de desenvolvemento, que desenvolven as previsións contidas no título II desta norma.

As funcións da Fiscalía Europea serán as de investigar e, de ser o caso, acusar os autores dos delitos contra os intereses financeiros da Unión, ámbito competencial obxectivo que implica unha remisión expresa desde o punto de vista substantivo aos delitos establecidos na Directiva (UE) 2017/1371 do Parlamento Europeo e do Consello, do 5 de xullo de 2017, sobre a loita contra a fraude que afecta os intereses financeiros da Unión a través do dereito penal, a denominada Directiva PIF, así como aos delitos que están indisolublemente vinculados con eles. A completa transposición desta directiva ao ordenamento xurídico español produciuse mediante a Lei orgánica 1/2019, do 20 de febreiro, pola que se modifica a Lei orgánica 10/1995, do 23 de novembro, do Código penal, para traspor directivas da Unión Europea nos ámbitos financeiro e de terrorismo e abordar cuestións de índole internacional, reforma que supón a regulación harmonizada destas fraudes, en concordancia coa Lei orgánica 12/1995, do 12 de decembro, de represión do contrabando.

Cómpre precisar que, malia ser regulada mediante regulamento, norma que ten eficacia directa nos ordenamentos nacionais, a Fiscalía Europea require dunha adaptación e encaixe nos sistemas procesuais nacionais, razón pola cal na propia norma europea se estableceu un amplo prazo desde a súa entrada en vigor ata a súa efectiva entrada en funcionamento.

No noso sistema, estes axustes son particularmente complexos dada a singularidade que actualmente representa a instrución xudicial. O modelo que implanta o regulamento, en sintonía coa maioría dos Estados da Unión, atribúelle a dirección da investigación penal á Fiscalía Europea, que é tamén a autoridade que decidirá sobre a súa terminación e, a seguir, postulará ou non o exercicio da acción penal. Ante tal circunstancia, faise necesaria unha regulación que insira na lexislación española as figuras previstas no regulamento, evite antinomias e anoe o noso sistema procesual á nova institución europea.

II

A aprobación do Regulamento (UE) 2017/1939 do Consello, do 12 de outubro de 2017, polo que se establece unha cooperación reforzada para a creación da Fiscalía Europea, constitúe o impulso definitivo á reforma estrutural do proceso penal español.

Á Fiscalía Europea, como órgano con personalidade xurídica propia, atribúenselle, segundo sinala o considerando 11 do mencionado regulamento, as funcións de investigar, «procesar e levar a xuízo os autores dos delitos contra os intereses financeiros da Unión». Aínda que o considerando 15 da citada norma aclara que «este regulamento non afecta os sistemas nacionais dos Estados membros no que respecta ao modo en que se organizan as investigacións penais», tal afirmación só resulta válida, en verdade, en relación coas distintas variantes de modelo acusatorio que coinciden na necesidade de disociar as tarefas heteroxéneas de dirixir a investigación do delito e de garantir os dereitos fundamentais das persoas investigadas. Onde ambas as funcións seguen estando atribuídas a unha mesma autoridade pública, como é o caso de España, a implantación da Fiscalía Europea require, inevitablemente, a articulación dun novo sistema procesual, dun modelo alternativo ao de instrución xudicial que permita que o fiscal europeo delegado asuma as funcións de investigación e promoción da acción penal, á vez que unha autoridade xudicial nacional, configurada co *status* de auténtico terceiro imparcial, se encarga de velar pola salvagarda dos dereitos fundamentais.

III

A reforma que aborda a presente lei orgánica comprende tanto a modificación de leis de rango orgánico, como tamén medidas de natureza estritamente procesual. Considerouse que neste caso os preceptos de rango ordinario si constitúen un desenvolvemento do núcleo orgánico, dado que a conexión das normas que se modifican radica na introdución e adaptación do noso ordenamento ás figuras do fiscal europeo e do fiscal europeo delegado, para permitir tanto aspectos estatutarios e procesuais como a intervención dun xuíz de garantías para a práctica daquelas medidas que requiren autorización xudicial por afectar dereitos fundamentais segundo o disposto na actual Lei de axuízamento criminal. Considérase necesaria, polo tanto, a súa integración nun mesmo instrumento normativo.

Nos seus ditames números 2.268/98, do 18 de xuño de 1998, 2.486/98, do 20 de xullo de 1998, 1.945/2001, do 9 de maio de 2001, e 172/2013, do 18 de abril de 2013, o Consello de Estado reiterou esta doutrina e estimou que «cando unha lei orgánica inclúe como complemento necesario (*rectius*, desenvolvemento natural) previsións que, en principio, non se corresponden coa materia propia da dita lei, ou exceden esta, conforme a xurisprudencia do Tribunal Constitucional (entre outras, sentenzas 15/1981, do 13 de febreiro, e 76/1983, do 15 de agosto), pódese admitir que regule materias que caen fóra do ámbito deseñado polo artigo 81 da Constitución, aínda que en termos estritos e, en todo caso, especificando o carácter non orgánico de tales preceptos».

Con independencia das dificultades xurídicas que poidan existir á hora de concretar a reserva de lei para a regulación do exercicio dos dereitos fundamentais que dispón o artigo 53.1 da Constitución, non parece discutible que o seu significado e alcance non sexan equiparables á reserva orgánica que para o «desenvolvemento» de tales dereitos exige, con carácter máis restrictivo, o artigo 81.1 da Constitución. En consecuencia, só aqueles aspectos dun dereito fundamental que se proxecten no proceso penal e que se deban considerar «desenvolvemento» do seu contido deben estar suxeitos á reserva do artigo 81.1 da Constitución e regularse mediante lei orgánica, e corresponderalle á lei ordinaria a regulación do seu exercicio.

Por iso, procédese a distinguir cales teñen carácter orgánico e cales ordinario. Teñen carácter de lei ordinaria: o título I, agás os artigos 7, 8 e 9; o título II; o título III, agás os artigos 26, 46, 47 e 48; os artigos 67, 70, 73 a 76, 79 a 81, 87 e 88 do título IV; o título V; o título VI; a disposición adicional segunda; a disposición transitoria única e as disposicións derradeiras primeira e quinta.

IV

A norma componse dun título preliminar, que recolle disposicións xerais atinentes ao obxecto e ámbito de aplicación e unha cláusula de carácter interpretativo, e outros seis títulos. Ademais, contén dúas disposicións adicionais, unha disposición transitoria e nove disposicións derradeiras.

Os criterios seguidos baseáronse nos principios da boa regulación, que comprenden o principio de necesidade e eficacia, ao cumprir con fidelidade o texto do regulamento e coa necesaria reforma da actual normativa para evitar antinomías, así como nos principios de proporcionalidade, ao conter a regulación imprescindible para atender a necesidade que se vai cubrir, e de seguridade xurídica, xa que se realiza co ánimo de manter o marco normativo estable, predicible, integrado e claro das normas que determinan o exercicio do *ius puniendi* do Estado.

No dito título preliminar destaca a cláusula xeral de supletoriedade que reconduce ás normas procedementais da vixente Lei de axuízamento criminal para todo o non regulado expresamente por esta lei orgánica, en particular ás normas do procedemento abreviado. Iso con independencia das penas fixadas para os delitos do ámbito da competencia da Fiscalía Europea ou dos concretos delitos en cuestión. Esta última referencia implica ter optado, por razón da especialización técnica do obxecto material destes procedementos, por un órgano de axuízamento profesional, excluídas as canles da Lei orgánica 5/1995, do 22 de maio, do tribunal do xurado.

No título I plásmanse as funcións e os principios de actuación da Fiscalía Europea no territorio nacional. En efecto, este título de carácter introdutorio marca as liñas básicas deseñadas polo regulamento e a súa concreción nacional ao novo procedemento de investigación que precisa ser deseñado.

Cunha clara intención clarificadora, insírense os preceptos do regulamento que delimitan a dinámica do seu ámbito competencial e, ao tempo, a súa necesaria correlación, por remisión normativa expresa, aos delitos obxecto de transposición na denominada Directiva PIF.

Ao tempo, recoñécense as necesarias atribucións que os fiscais europeos delegados precisan para o exercicio da potestade que lles é encomendada.

Tendo en conta o carácter introdutorio do título, incorpórase a el a obrigada inserción da nova figura do xuíz de garantías, que, como órgano alleo á dirección do procedemento, asume, con todo, as funcións de control xurisdiccional expresamente recollidas na norma. Tales atribucións están esencialmente vinculadas coa adopción de medidas de investigación restritivas de dereitos fundamentais, coa adopción ou ratificación das medidas cautelares adoptadas con carácter urxente ou coa nova inclusión do incidente de aseguramento de proba, entre outras.

No título II optouse, sen reiterar os principios estatutarios desta institución xa recollidos no regulamento, por extraer as normas que establecen a independencia dos fiscais europeos delegados no desempeño das súas obrigacións, a obrigación de velar polo respecto dos dereitos consagrados na Carta dos Dereitos Fundamentais da Unión Europea, a legalidade, a proporcionalidade e a imparcialidade en todas as súas actividades. Ademais, sen prexuízo do seu desenvolvemento regulamentario, incorpóranse os criterios obxectivos e de idoneidade e o proceso de selección dos candidatos a fiscal europeo e fiscais europeos delegados, cuxo nomeamento compete ás instancias europeas. Do mesmo xeito, dáse encaixe ao réxime administrativo no marco do cal os fiscais e maxistrados nacionais exercerán como fiscais europeos delegados cando sexan designados como tales.

No título III, é fundamental sistematizar con claridade as propias especificidades que marca o regulamento en canto á incoación deste procedemento de investigación. Cómpre ter en conta que o regulamento establece un sistema de competencias compartidas entre a Fiscalía Europea e as autoridades nacionais mediante o cal, cando os fiscais europeos delegados exercen a súa competencia en relación coas infraccións que prexudiquen os intereses financeiros da Unión e, polo tanto, asumen o papel que noutro caso lles correspondería ás autoridades nacionais, estas están obrigadas a absterse de exercer a dita competencia.

Para iso, é necesario dar lugar ao desenvolvemento previo do sistema de comunicacións entre as diferentes autoridades nacionais que con ocasión das súas funcións poden ter coñecemento de feitos susceptibles de ser incardinados no ámbito competencial da Fiscalía Europea. Sistematízase tanto a incoación por pedimento da propia Fiscalía Europea como en virtude do exercicio do denominado dereito de avocación. Ao tempo, especificanse os fluxos de comunicación entre a Fiscalía Europea e as autoridades nacionais naquelas materias en que o regulamento establece comunicacións ou consultas previas entre elas para os efectos de determinar a efectiva asunción competencial. Cómpre destacar que, a diferenza do noso sistema tradicional, en que a competencia vén marcada polos límites penolóxicos en abstracto dos delitos obxecto de coñecemento, neste procedemento a definitiva atribución competencial obedece a un sistema de carácter dinámico en que o propio regulamento define a necesidade de designación de autoridades nacionais para a determinación da concreta canle procesual que se vai seguir.

Ao tempo, no dito título introdúcense as novidades procedementais que impón un novo sistema de investigación baixo a dirección do fiscal europeo delegado, como as especialidades da proba transfronteiriza, sen ningunha diminución de garantía dos dereitos de defensa e con control, en canto puideren verse afectados, polo xuíz de garantías.

Doutra banda, como opción de política criminal, en liña harmonizadora procesual cos países en que se aplica o regulamento, excluíuse a lexitimación activa da acusación popular.

Con todo, noutra orde de cousas, aínda que o regulamento, como consecuencia da necesidade de establecer estándares mínimos de harmonización entre as lexislacións dos Estados membros, non fai mención expresa á materia concernente á responsabilidade civil *ex delicto*, a posibilidade que ofrece o noso modelo procesual de recuperar os fondos públicos defraudados de forma inmediata e paralela ao bo fin da prosecución penal, constitúe un valor engadido. Iso en consonancia co previsto no considerando 107 e no artigo 41.3 do regulamento, que establece o seguinte: «outras persoas implicadas nos procesos da Fiscalía Europea gozarán de todos os dereitos procesuais que lles proporcione a lexislación nacional aplicable». Por iso, tanto os fiscais europeos delegados como as acusacións particulares comparecidas estarán lexitimados activamente para o exercicio conxunto da acción civil coa penal.

No título IV reflíctense as especificidades propias daquelas dilixencias de investigación e de aseguramento e medidas cautelares respecto das cales o regulamento incide para garantir a eficacia destes procedementos. En todo caso, plasmáronse especialidades en razón da natureza destes delitos, con clara incidencia nas dirixidas ao aseguramento e eventual posterior comiso dos efectos, bens ou instrumentos destes, ou o especial incidente de aseguramento das fontes de proba.

O título V é clave, por novo na nosa tradición procesual, e é o dedicado á conclusión da investigación, xa se produza esta por remisión á autoridade nacional, para os efectos da continuación polos trámites do procedemento ordinario, xa polo paso a unha fase intermedia remitida ao control xurisdiccional na figura do xuíz de garantías.

O título VI, finalmente, regula a fase intermedia, isto é, a preparación do xuízo oral. Contén varios capítulos de relevancia dedicados ao escrito de acusación e defensa, a audiencia preliminar, o sobresemento e a apertura do xuízo oral.

TÍTULO PRELIMINAR

Disposicións xerais

Artigo 1. *Obxecto da lei orgánica.*

Esta lei orgánica contén as normas de aplicación ao ordenamento xurídico español do Regulamento (UE) 2017/1939 do Consello, do 12 de outubro de 2017, polo que se establece unha cooperación reforzada para a creación da Fiscalía Europea.

Artigo 2. *Ámbito de aplicación.*

1. As disposicións desta lei orgánica serán de aplicación aos procedementos penais por delitos que prexudiquen os intereses financeiros da Unión Europea nos cales, conforme o Regulamento (UE) 2017/1939 do Consello, do 12 de outubro de 2017, a Fiscalía Europea exerza de forma efectiva a súa competencia para investigar, acusar e exercer a acusación en xuízo.

2. En todo o non previsto nesta lei orgánica será de aplicación o establecido na Lei de axuízamento criminal e, en particular, o disposto para o procedemento abreviado, con independencia dos delitos perseguidos ou das penas asociadas a eles.

Artigo 3. *Referencias.*

1. As referencias aos fiscais europeos delegados contidas na nesta lei orgánica deberán entenderse realizadas ao fiscal europeo cando, en virtude do establecido no artigo 28.4 do Regulamento (UE) 2017/1939 do Consello, do 12 de outubro de 2017, teña as mesmas competencias que aqueles.

2. As mencións contidas nesta lei orgánica ao regulamento entenderanse referidas ao Regulamento (UE) 2017/1939 do Consello, do 12 de outubro de 2017, polo que se establece unha cooperación reforzada para a creación da Fiscalía Europea.

TÍTULO I

Funciós e principios de actuación da Fiscalía Europea no territorio nacional

Artigo 4. *Competencia dos fiscais europeos delegados.*

1. Os fiscais europeos delegados son competentes no conxunto do territorio nacional para investigaren e exerceren a acción penal ante o órgano de axuízamento competente en primeira instancia e vía de recurso contra os autores e demais partícipes dos delitos que prexudiquen os intereses financeiros da Unión Europea, de conformidade cos artigos 4, 22, 23 e 25 do Regulamento (UE) 2017/1939 do Consello, do 12 de outubro de 2017, con independencia da concreta cualificación xurídica que se lles outorgue.

2. En particular, terán competencia para investigaren e exerceren a acusación en relación coas causas polos delitos tipificados nos seguintes preceptos da Lei orgánica 10/1995, do 23 de novembro, do Código penal:

a) Dos delitos contra a Facenda da Unión non referidos a impostos directos nacionais, tipificados nos artigos 305, 305 bis e 306. No suposto de ingresos procedentes dos recursos propios do imposto sobre o valor engadido, os fiscais europeos delegados só serán competentes cando os feitos estean relacionados co territorio de dous ou máis Estados membros e supoñan, como mínimo, un prexuízo total de 10 millóns de euros.

b) Da defraudación de subvencións e axudas europeas prevista no artigo 308.

c) Do delito de branqueo de capitais que afecten bens procedentes dos delitos que prexudiquen os intereses financeiros de Unión; dos delitos de suborno cando prexudiquen ou poidan prexudicar os intereses financeiros da Unión e do delito de malversación cando prexudique de calquera xeito os intereses financeiros da Unión.

Así mesmo, dos delitos tipificados na Lei orgánica 12/1995, do 12 de decembro, de represión do contrabando, cando afecten os intereses financeiros da Unión.

d) Do delito relativo á participación nunha organización criminal tipificado no artigo 570 bis, cuxa actividade principal sexa a comisión dalgún dos delitos previstos nos puntos anteriores.

3. En calquera caso, a competencia estenderase, nos termos previstos no regulamento, aos delitos indisociablemente vinculados aos recollidos nas tres primeiras letras do punto anterior, sen prexuízo do efectivo exercicio de tal competencia de conformidade co seu artigo 25.3.

Artigo 5. *Atribucións dos fiscais europeos delegados para o cumprimento das súas funciós.*

1. Para o cumprimento das funciós que lles atribúe esta lei orgánica, os fiscais europeos delegados poderán requirir o auxilio das autoridades de calquera clase e dos seus axentes.

As autoridades, funcionarios, organismos ou particulares requiridos polos fiscais europeos delegados no exercicio das súas facultades deberán atender inescusablemente o requirimento dentro dos límites legais. Igualmente, e cos mesmos límites, deberán comparecer ante os fiscais europeos delegados cando estes o dispoñan.

En todo caso, a relación entre as autoridades requiridas e os fiscais europeos delegados desenvolverase de acordo co deber de colaboración leal e cooperación activa entre as institucións nacionais e a Fiscalía Europea.

2. No exercicio das súas funciós, os fiscais europeos delegados poderanlles dar, a cantos funcionarios constitúen a Policía xudicial, as ordes e instrucións procedentes en cada caso.

3. Os fiscais europeos delegados non lles poderán dar instrucións aos membros do Ministerio Fiscal.

Con todo, poderán requirir a súa colaboración para a práctica de actuacións concretas e, para ese efecto, dirixiranse á Fiscalía Xeral do Estado.

Artigo 6. *Lugar en que se deben efectuar as actuacións investigadoras.*

1. As actuacións do procedemento de investigación efectuaranse no lugar onde os fiscais europeos delegados teñan a súa sede. No entanto, os fiscais europeos delegados poderanse constituír en calquera lugar do territorio para a práctica das ditas actuacións, cando for necesario ou conveniente para a investigación.

2. A declaración da persoa investigada efectuarase sempre na sede dos fiscais europeos delegados.

Se a persoa investigada está fisicamente impedida e non pode acudir ao acto, o fiscal europeo delegado poderase constituír no seu domicilio ou no lugar onde se encontre, sempre que o interrogatorio non poña en perigo a súa saúde.

3. As declaracións das testemuñas e dos peritos realizaranse tamén nas dependencias onde os fiscais europeos delegados teñan a súa sede. Porén, se a súa residencia está noutro lugar, o fiscal europeo delegado, atendendo á gravidade dos feitos obxecto de investigación e á relevancia da declaración, poderá acordar:

- a) Solicitar o auxilio do fiscal do lugar para que efectúe a dilixencia;
- b) Recibirle declaración por videoconferencia;
- c) Trasladarse ao lugar onde se encontre para recibirle declaración.

Artigo 7. *Competencia xudicial.*

1. A Audiencia Nacional será competente para o coñecemento e a resolución dos procedementos previstos nesta lei orgánica.

Nos supostos de aforamento, a competencia corresponderalle ao Tribunal Supremo ou ao tribunal superior de xustiza, segundo proceda.

2. En cada un destes órganos xudiciais constituirase un xuíz de garantías.

Artigo 8. *Atribucións do xuíz de garantías.*

No marco do procedemento regulado por medio de lei orgánica, corresponderalle ao xuíz de garantías:

1.º Autorizar as dilixencias de investigación restritivas de dereitos fundamentais de conformidade co previsto na lei.

2.º Acordar as medidas cautelares persoais cuxa adopción estea reservada á autoridade xudicial.

3.º Asegurar a fonte de proba persoal ante o risco da súa perda.

4.º Autorizar o segredo da investigación e a súa prórroga.

5.º Acordar a apertura do xuízo oral ou dispoñer o sobresemento conforme o establecido nesta lei orgánica.

6.º Resolver as impugnacións contra os decretos do fiscal europeo delegado.

7.º Adoptar as medidas de protección de testemuñas e peritos que procedan por instancia do fiscal europeo delegado.

Artigo 9. *Cuestións de competencia.*

1. En caso de discrepancias entre a Fiscalía Europea e a Fiscalía nacional sobre se o comportamento constitutivo de delito está comprendido no ámbito de aplicación do artigo 22, números 2 ou 3, ou do artigo 25, números 2 ou 3, do regulamento, decidirá a persoa titular da Fiscalía Xeral do Estado nos termos previstos no Estatuto orgánico do Ministerio Fiscal.

2. Se as discrepancias a que se refire o punto anterior se suscitan entre a Fiscalía Europea e un xulgado de instrución que xa estea a coñecer do asunto, tramitárase como unha cuestión de competencia cuxa resolución lle corresponderá á Sala do Penal do Tribunal Supremo, logo de informe do Ministerio Fiscal.

3. As disposicións anteriores enténdense sen prexuízo do disposto na Lei de axuízamento criminal para o xuízo oral e no artigo 42.2.c) do Regulamento en materia de interpretación dos seus artigos 22 e 25.

Artigo 10. *Actuacións a prevención.*

1. Cando se trate de delitos cuxa investigación se lles atribúe aos fiscais europeos delegados, por razóns de urxencia, os xulgados de instrución do lugar do delito poderán levar a cabo as primeiras dilixencias e deberán informar aqueles sen dilación indebida.

Unha vez efectuadas, remitiranlles o actuado aos fiscais europeos delegados e poñerán á súa disposición os instrumentos do delito e os resultados das dilixencias efectuadas, as pezas de convicción e os efectos ocupados.

2. A Policía xudicial, en caso de urxencia e baixo a dirección, de ser o caso, do fiscal europeo delegado, adoptará as medidas que resulten imprescindibles para garantir a efectividade da investigación e informará o fiscal europeo delegado, canto antes e, en todo caso, nun prazo máximo de vinte e catro horas, das medidas adoptadas e das razóns para iso.

Nos casos en que, de acordo coa lexislación procesual, for necesario, o fiscal europeo delegado ratificará as medidas.

Artigo 11. *Documentación do procedemento de investigación.*

1. O procedemento de investigación custodiarao a Oficina da Fiscalía Europea, que será a encargada de garantir o seu acceso ás partes de conformidade co establecido nesta lei orgánica e nas normas de funcionamento interno da Fiscalía Europea.

2. Documentación necesaria para o desempeño das funcións atribuídas ao xuíz de garantías estará baixo a responsabilidade do letrado da Administración de xustiza que corresponda. Cando, conforme o establecido nesta lei orgánica, no procedemento de investigación deba intervir o xuíz de garantías, correspóndelle ao letrado da Administración de xustiza dar conta da solicitude presentada polo fiscal europeo delegado ou polas partes, cos particulares necesarios para resolver.

3. Cando se trate do aseguramento da proba, corresponderalle ao letrado da Administración de xustiza dar conta das solicitudes que se formulen e protocolizar, custodiar e autorizar as actas do aseguramento, con remisión do efectuado ao fiscal europeo delegado, reservar copia auténtica á disposición da autoridade xudicial e facilitarlles testemuño ás partes.

Artigo 12. *Xestión documental.*

1. Os documentos emitidos no procedemento de investigación, calquera que sexa o seu soporte, por medios electrónicos, informáticos ou telemáticos, ou os que se emitan como copias de orixinais almacenados por estes mesmos medios gozarán da validez e eficacia de documento orixinal sempre que quede garantida a súa autenticidade, integridade e conservación, así como o cumprimento das garantías e dos requisitos exixidos por esta lei orgánica e pola normativa interna da Fiscalía Europea.

2. En canto sexa posible, utilizaranse técnicas e métodos de documentación e medios electrónicos, informáticos e telemáticos que favorezan a xestión do procedemento.

Artigo 13. *Réxime xeral de comunicacións e consultas.*

1. As comunicacións da Fiscalía Europea co Ministerio Fiscal canalizaranse a través da Fiscalía Xeral do Estado.

2. Compete á Fiscalía Xeral do Estado a comunicación da *notitia criminis* aos fiscais europeos delegados para os efectos do exercicio da súa competencia nos supostos a que se refiren os números 2 e 3 do artigo 24 do regulamento.

3. O Ministerio Fiscal é a autoridade nacional competente para:

- 1.º Recibir a información a que se refire o número 8 do artigo 24 do regulamento.
- 2.º Pronunciarse nos supostos previstos nos números 2 *in fine* e 3 do artigo 25, número 4 do artigo 27, número 3 do artigo 39 e número 1 do artigo 40 do regulamento.
- 3.º Prestar o consentimento a que se refire o número 4 do artigo 25 do regulamento.
- 4.º Recibir as dilixencias nos supostos de transferencia previstos no artigo 34 do regulamento.

4. O disposto neste artigo entenderase sen prexuízo do deber xeral de comunicación que, conforme o artigo 24.1 do regulamento, teñen as autoridades ou axentes nacionais que, con ocasión do exercicio das súas funcións, poidan ter coñecemento de feitos constitutivos dos delitos para os cales son competentes os fiscais europeos delegados.

TÍTULO II

Estatuto da Fiscalía Europea e dos fiscais europeos delegados

Artigo 14. Selección dos candidatos para o nomeamento do fiscal europeo e dos fiscais europeos delegados.

1. A designación dos candidatos a fiscal europeo e fiscais europeos delegados realizaraa unha comisión de selección establecida regulamentariamente, mediante un proceso selectivo que se deberá basear nos principios de igualdade, mérito, capacidade e publicidade.

2. De conformidade co establecido no regulamento, os candidatos deberán ter nacionalidade española, ser membros activos da carreira fiscal ou xudicial coa antigüidade que se determine na normativa regulamentaria e non ter incorrido en ningunha das causas de incapacidade previstas na lexislación vixente. Ademais, deberán ofrecer un absoluto compromiso de independencia para o exercicio da función na forma establecida pola normativa regulamentaria de desenvolvemento.

3. No proceso de selección valoraranse o coñecemento e a experiencia práctica no ámbito das competencias propias da Fiscalía Europea, o coñecemento das linguas oficiais da Unión Europea e os demais requisitos que se determinen regulamentariamente ou nas bases da convocatoria pública do proceso selectivo.

4. O proceso rexerese conforme o principio de igualdade de trato entre mulleres e homes no acceso ao emprego público, de acordo co artigo 14 da Constitución e coa Lei orgánica 3/2007, do 22 de marzo, para a igualdade efectiva de mulleres e homes, e tendo en conta os principios de igualdade de trato e non discriminación das persoas con discapacidade e os seus dereitos.

Artigo 15. Situación administrativa dos fiscais europeos delegados.

1. Os fiscais europeos delegados estarán en situación de servizos especiais desde o momento da súa toma de posesión ata o seu cesamento. No desempeño das súas funcións axustaranse ás competencias e ao estatuto específicos que lles confire o Regulamento (UE) 2017/1939 do Consello, do 12 de outubro de 2017, polo que se establece unha cooperación reforzada para a creación da Fiscalía Europea, e a esta lei orgánica.

2. Os fiscais europeos delegados percibirán a retribución fixada polo Colexio da Fiscalía Europea, sen prexuízo do dereito á remuneración pola súa antigüidade na carreira fiscal ou xudicial e da súa integración no réxime da Seguridade Social que corresponda aos membros das ditas carreiras.

3. Terán dereito á reserva da praza que ocupasen ao seren nomeados fiscais europeos delegados ou á que poidan obter durante o seu nomeamento e teránselles en conta os servizos prestados, para efectos de promoción e de provisión de prazas, como se tivesen sido efectivamente prestados na carreira de procedencia na praza que ocupasen ao pasaren a esa situación ou a que poidan obter durante a súa permanencia nela.

Artigo 16. *Oficina da Fiscalía Europea e medios de apoio aos fiscais europeos delegados.*

1. Os fiscais europeos delegados exercerán as súas funcións na Fiscalía Europea con carácter de exclusividade a tempo completo. Terán a súa sede en Madrid.

2. Para o cumprimento das funcións dos fiscais europeos delegados crearase unha oficina, á cal serán adscritos funcionarios da Administración xeral do Estado, das comunidades autónomas e da Administración de xustiza no número que se determine na relación de postos de traballo, e quedarán, en todo caso, en servizos especiais nos seus corpos de orixe.

3. Os fiscais europeos delegados contarán co apoio da Policía xudicial e de cantos profesionais e expertos sexan necesarios para o bo curso da investigación.

TÍTULO III

Procedemento de investigación da Fiscalía Europea

CAPÍTULO I

Iniciación do procedemento de investigación

Artigo 17. *Dirección da investigación e formación do procedemento de investigación da Fiscalía Europea.*

Corresponderalles aos fiscais europeos delegados a dirección da investigación e a formación do procedemento de investigación da Fiscalía Europea.

Todas as actuacións relativas a este procedemento se rexistrarán como procedemento de investigación da Fiscalía Europea e se anotarán no sistema de xestión de casos da Fiscalía Europea.

Artigo 18. *Inicio do procedemento por investigación dos fiscais europeos delegados.*

1. Os fiscais europeos delegados iniciarán unha investigación cando, mediante denuncia, querela ou por calquera outro medio previsto legalmente, teñan coñecemento de feitos aparentemente delituosos que poidan recaer no ámbito das súas competencias. caso en que acordarán, mediante decreto, incoar o procedemento de investigación da Fiscalía Europea e verificarán a súa competencia.

2. Para tales efectos, de conformidade co número 4 do artigo 13 desta lei orgánica, as autoridades que, no exercicio das súas funcións, teñan coñecemento dun feito aparentemente delituoso cuxa competencia lles poida corresponder aos fiscais europeos delegados, comunicaránllo sen dilación indebida atendendo aos requisitos de forma e contido establecidos no artigo 24 do regulamento.

3. Cando a Policía xudicial inicie unha investigación por feitos para os cales sexan competentes os fiscais europeos delegados, deberá realizar a comunicación a estes prevista no punto anterior e informar igualmente a Fiscalía Xeral do Estado.

Cando o Ministerio Fiscal ou un órgano xudicial teñan coñecemento de feitos cuxa competencia lles corresponda aos fiscais europeos delegados, deberá igualmente informar sen dilación indebida, para os efectos do artigo 24 do regulamento.

Artigo 19. *Inicio do procedemento polo exercicio do dereito de avocación.*

1. Cando o Ministerio Fiscal ou un órgano xudicial iniciase unha investigación por feitos cuxa competencia podería ser exercida polos fiscais europeos delegados, poñerá en coñecemento destes para os efectos de permitir o exercicio do dereito de avocación nos termos previstos no artigo 27 do regulamento e deberase abster de tomar decisións que poidan impedilo, sen prexuízo de adoptar aquelas urxentes dirixidas a asegurar a investigación e o exercicio da acción penal.

2. Se a Fiscalía Europea exerce o dereito de avocación, as autoridades nacionais que estean investigando estarán obrigadas a remitir as actuacións, absténdose de coñecer, sen prexuízo da realización das medidas urxentes necesarias para asegurar a investigación. Non se producirá a retroacción de actuacións, salvo no que resulte indispensable para a continuación da investigación.

3. Quen compareza como acusador popular perderá automaticamente a condición de parte.

Con todo, nos casos en que quen compareza como acusador popular poida exercer a acusación particular de conformidade co disposto no artigo 36 desta lei orgánica, entenderase que comparece como tal.

Artigo 20. *Exercicio efectivo da competencia polos fiscais europeos delegados.*

En calquera dos supostos previstos nos artigos anteriores, se, tras os trámites previstos no regulamento, os fiscais europeos delegados deciden exercer a súa competencia, comunicaránlle así ás autoridades informantes e remitiranlle igualmente comunicación á Fiscalía Xeral do Estado.

Artigo 21. *Devolución da competencia ás autoridades nacionais.*

Cando, calquera que sexa a forma de inicio da actuación do fiscal europeo delegado, tras a verificación dos feitos, considere, de conformidade co regulamento, que os feitos obxecto de investigación non constitúen un delito pertencente ao seu ámbito de competencia ou que, mesmo téndoa, non concorren razóns que xustifiquen o seu exercicio, devolveralles as actuacións ás autoridades nacionais de acordo coas seguintes regras:

1.º Se a información inicial procede dunha autoridade non xudicial española ou do Ministerio Fiscal, a devolución realizarase á Fiscalía Xeral do Estado.

2.º Se a información inicial procede dun órgano xudicial, a devolución realizarase ao mesmo órgano do cal as recibise e o procedemento de investigación seguirá o seu curso polos seus trámites ordinarios.

Artigo 22. *Comunicación entre autoridades.*

Os fiscais europeos delegados, tras a verificación inicial, tanto no caso de que non exerzan a súa competencia como cando tivesen coñecemento de feitos que non sexan do seu ámbito de competencia, comunicaránlle ás autoridades nacionais previstas nos artigos anteriores, ás vítimas do delito e, en todo caso, ao Ministerio Fiscal por conduto da Fiscalía Xeral do Estado.

Artigo 23. *Decreto de incoación.*

1. O decreto en que se acorde incoar o procedemento de investigación da Fiscalía Europea conterá a descrición precisa do feito punible, a súa cualificación xurídica provisional, a determinación da persoa investigada, se for coñecida, e das vítimas do delito. Ditarase a mesma resolución se os fiscais europeos delegados exercen o dereito de avocación conforme as previsións do artigo 27 do regulamento.

2. Salvo que se acordase o segredo, o decreto de incoación notificaráselle á persoa investigada, que será informada de maneira clara e comprensible dos dereitos que a asisten.

Tamén se lles notificará ás vítimas do delito, que serán informadas dos dereitos que as asisten, en particular do dereito a mostrarse parte. Os fiscais europeos delegados velarán polos dereitos das vítimas recoñecidos nas leis.

3. O decreto de incoación poderá ser impugnado pola representación da persoa investigada e polas vítimas conforme o establecido no artigo 91 desta lei orgánica.

Contra a resolución que o xuíz de garantías dite resolvendo a impugnación poderase interpoñer recurso de apelación.

Artigo 24. *Fiscal europeo delegado encargado da investigación.*

O decreto de incoación do procedemento estará asinado polo fiscal europeo delegado encargado a que se refire o número 5 do artigo 2 do regulamento, que terá, para os efectos desta lei orgánica, a consideración de fiscal responsable da investigación, sen prexuízo da posibilidade de designar como responsable máis de un.

Artigo 25. *Determinación do xuíz de garantías e reasignación, acumulación e escisión de procedementos desde outro Estado distinto.*

1. O fiscal europeo delegado responsable da investigación comunicaralle ao letrado da Administración de xustiza o decreto de incoación co fin de que, en aplicación das normas de repartición, determine o xuíz competente para intervir nos actos que esta lei orgánica reserva expresamente ao xuíz de garantías.

O letrado da Administración de xustiza comunicaralle ao xuíz competente a asignación do procedemento.

O número de rexistro e a determinación do xuíz de garantías notificaránselles ao fiscal europeo delegado encargado e á Fiscalía Xeral do Estado.

2. Procederáse da mesma forma cando, conforme o disposto no artigo 26 do regulamento, sexa reasignada ao fiscal europeo delegado unha investigación procedente doutro Estado ou lle sexa atribuída como consecuencia dunha decisión de acumulación ou escisión de casos que sexan competencia da Fiscalía.

En tales casos, as actuacións efectuadas ata ese momento terán plena validez, sen que se produza retroacción das actuacións, e o xuíz de garantías asumirá as competencias que lle atribúe esta lei orgánica desde ese momento.

CAPÍTULO II

Intervención da persoa investigada

Artigo 26. *Dereitos da persoa investigada.*

1. Nas investigacións que asuma o fiscal europeo delegado, a persoa investigada terá os dereitos que lle recoñecen a Carta dos Dereitos Fundamentais da Unión Europea, a Constitución e a Lei de axuízamento criminal.

2. En todo caso, a persoa investigada terá dereito a:

a) Que na primeira comparecencia se lle comuniquen a investigación, os feitos investigados e a súa cualificación xurídica provisional.

b) Coñecer as dilixencias de investigación efectuadas e as que se efectúen desde o momento da primeira comparecencia, sempre que non se declarase secreta a investigación.

c) Ser asistida e defendida polo avogado que designe ou polo avogado de oficio, se non o designase.

d) Entrevistarse reservadamente co seu avogado antes e despois de calquera declaración, tanto a que preste ante o fiscal europeo delegado como en sede policial.

e) Declarar ante o fiscal europeo delegado, asistida de avogado, cantas veces o solicite, en razón do desenvolvemento das dilixencias ou da necesidade de efectuar precisións, engadidos ou rectificacións.

f) Non declarar, gardando silencio total ou parcial sobre os feitos investigados ou calquera outro que considere que a poidan prexudicar.

g) Non declarar contra si mesma nin confesar a súa participación nos feitos.

h) Ser asistida por un intérprete de forma gratuita cando non comprenda ou non fale a lingua oficial en que se desenvolva o proceso e á tradución escrita dos documentos que resulten esenciais para garantir o exercicio do dereito de defensa.

Este dereito, que é irrenunciabile, comprende a asistencia a persoas con limitacións auditivas ou de expresión oral.

i) Achegar os elementos de descargo de que se desexe valer.

j) Propoñer a práctica dos actos de investigación que sexan pertinentes e útiles para a súa defensa.

k) Participar na práctica daqueles actos de investigación en que a Lei de axuizamento criminal prevexa a súa intervención e, en todo caso, participar naqueles que se executen para o aseguramento dunha fonte de proba conforme o previsto no capítulo VI do título IV desta lei orgánica.

l) Solicitalle ao xuíz de garantías o aseguramento dunha fonte de proba ou a práctica de proba anticipada nos casos previstos nesta lei orgánica.

3. O dereito a examinar as actuacións, co alcance previsto na vixente Lei de axuizamento criminal, entenderase referido ao expediente de investigación custodiado pola Oficina da Fiscalía Europea.

Artigo 27. *Primeira comparecencia para o traslado de cargos.*

1. Desde que resulten das actuacións indicios que permitan atribuír a realización do feito punible a unha persoa determinada, o fiscal europeo delegado citaraa a unha primeira comparecencia para comunicarlle que a investigación se dirixe contra ela.

Na citación que se realice será informada de que deberá comparecer asistida da súa defensa e advertiráselle que, se non o fai, lle será designada de oficio.

Non se procederá deste modo cando se autorizase o segredo da investigación, caso en que a primeira comparecencia se efectuará inmediatamente despois de terse alzado.

2. Ao iniciar a comparecencia, o fiscal europeo delegado preguntarlle á persoa investigada os seus datos persoais, informaraa dos dereitos que a asisten e requiriraa para que designe un domicilio en España onde efectuar as notificacións ou unha persoa que as reciba no seu nome, e advertirlle que a citación realizada na persoa ou no domicilio designados permitirá a realización do xuízo oral na súa ausencia nos casos e cos requisitos previstos na Lei de axuizamento criminal.

A continuación, informaraa de maneira clara e precisa dos feitos que se lle atribúen e a súa cualificación xurídica provisional, de todo o cal se deixará constancia na acta.

Finalmente, o fiscal europeo delegado preguntarlle á persoa investigada se desexa prestar declaración nese momento e, de ser o caso, procederase á práctica desta dilixencia.

3. Cando, pola complexidade da investigación, a información verbal non asegure a adecuada comprensión dos feitos investigados e da súa cualificación provisional, comunicaráselle estas cuestións por escrito á persoa investigada e deixarase constancia diso na acta da comparecencia.

4. Cando a investigación se deba estender a novos feitos respecto da mesma persoa investigada ou cando concorran elementos suficientes para atribuír o feito punible a outra ou outras persoas, serán convocadas a unha nova comparecencia.

5. Cando o procedemento se deba dirixir contra unha persoa que goce de inmunidade nos termos establecidos no artigo 29 do regulamento, antes de efectuar a primeira comparecencia, o fiscal xeral europeo dirixirase ao xuíz de garantías constituído ante o órgano competente para o axuizamento da persoa aforada para que solicite a correspondente autorización para proceder.

Procederáse do mesmo xeito cando, sen se ter efectuado a primeira comparecencia, o fiscal europeo delegado solicite a adopción dunha medida cautelar ou a detención da persoa aforada.

6. Da acta da primeira comparecencia e das que eventualmente se deban realizar con posterioridade remitiráselle copia ao xuíz de garantías.

Artigo 28. Primeira comparecencia no suposto de detención.

1. Sen prexuízo do disposto no artigo anterior, o procedemento entenderase sempre dirixido contra persoa determinada desde que se acorde ou se efectúe a súa detención.

2. Cando o fiscal europeo delegado ordene a detención das persoas investigadas, a primeira comparecencia realizarase coa posta á disposición do detido no prazo establecido no artigo 78.1.

Artigo 29. Atraso na primeira comparecencia.

En ningún caso o fiscal europeo delegado poderá atrasar a realización da primeira comparecencia.

Nos casos en que o fiscal europeo delegado atrase inxustificadamente o acto da primeira comparecencia, o xuíz de garantías, logo de petición da defensa, declarará a nulidade dos actos de investigación realizados sen traslado de cargos previo, sempre que, por esa causa, se poida producir unha situación de indefensión.

Contra a resolución que dite o xuíz de garantías na cal resolva o incidente poderase interpoñer recurso de apelación.

Artigo 30. Declaración da persoa investigada.

1. A persoa investigada poderá prestar declaración sobre os feitos no curso da primeira comparecencia.

2. Con posterioridade a este momento, o fiscal europeo delegado poderá chamar á persoa investigada para preguntarlle sobre os feitos sempre que o considere necesario para os fins da investigación.

Neste caso, notificarállelo á persoa interesada e á súa defensa con, polo menos, corenta e oito horas de antelación. Este prazo non será aplicable en supostos de detención, urxencia ou cando exista risco de desaparición de fontes de proba, caso en que se deixará constancia no procedemento do motivo que o impedisese.

Á realización desta dilixencia serán convocadas todas as partes comparecidas, cuxa incomparecencia inxustificada non impedirá a súa realización.

3. Na citación que se realice para a práctica desta dilixencia a persoa investigada será informada de maneira clara e comprensible dos dereitos que a asisten conforme o establecido na Carta dos Dereitos Fundamentais da Unión Europea, na Constitución e na Lei de axuízamento criminal, e será advertida de que, no caso de incomparecencia inxustificada, se poderá ordenar a súa detención.

4. A persoa investigada poderá solicitar que se lle reciba declaración cantas veces queira, xustificando a razón que o motiva, e o fiscal europeo delegado recibiráa, tan pronto como sexa posible, se ten relación coa causa.

O decreto en que se denegue a práctica da dilixencia poderá ser impugnado pola persoa investigada conforme o establecido no artigo 91 desta lei orgánica.

5. En toda declaración que deba prestar, a persoa investigada estará asistida polo avogado que designase ou, na súa falta, polo que se lle nomease de oficio.

Artigo 31. Declaración da persoa investigada con recoñecemento dos feitos.

1. Cando, no curso da declaración, a persoa investigada manifeste a súa vontade de recoñecer a súa participación nos feitos punibles, o fiscal europeo delegado, tras recibirle declaración, citaráa para que compareza, asistida da súa defensa, ante o xuíz de garantías, para que a reitere na forma establecida para o aseguramento das fontes de proba.

Á realización desta dilixencia serán convocadas todas as partes comparecidas, cuxa incomparecencia inxustificada non impedirá a súa realización.

2. A declaración comezará pola manifestación espontánea da persoa investigada sobre os feitos, tras o cal o fiscal europeo delegado e as partes poderán formular preguntas ou pedir as aclaracións que o xuíz de garantías declare pertinentes.

3. A confesión da persoa investigada, salvo que se formule solicitude de que se dite sentenza de conformidade de acordo co establecido nesta lei orgánica, non dispensará de efectuar todas as dilixencias necesarias para comprobar a existencia do delito e a participación nel da persoa investigada.

Artigo 32. *Acceso ao procedemento.*

Desde a primeira comparecencia, salvo declaración de segredo, a defensa da persoa investigada terá dereito a examinar o expediente de investigación de conformidade co disposto na Lei de axuízamento criminal.

O acceso ao procedemento de investigación farase efectivo dando vista á defensa da persoa investigada de todas as actuacións efectuadas. En caso de negativa poderase solicitar do xuíz de garantías, que o ordenará salvo que se declarase o segredo.

Artigo 33. *Proposta de dilixencias.*

1. A defensa da persoa investigada poderá solicitar a práctica das dilixencias que considere oportunas e útiles para a investigación.

2. O fiscal europeo delegado acordará as dilixencias propostas pola defensa cando sexan relevantes para decidir sobre a natureza delituosa do feito e a determinación da responsabilidade criminal. De non seren relevantes, denegaráas mediante decreto.

O decreto en que se deneguen poderá ser impugnado polo solicitante ante o xuíz de garantías. A impugnación tramitarase polo procedemento previsto no artigo 91.

3. O xuíz de garantías ordenará a súa realización cando o seu resultado sexa determinante para decidir sobre a natureza delituosa do feito ou a participación nel da persoa investigada e non sexa posible diferir a súa práctica á fase intermedia ou ao xuízo oral.

Artigo 34. *Achega de elementos de descargo.*

1. A persoa investigada poderá achegar ao procedemento cantos documentos considere relevantes para a súa defensa.

Así mesmo, poderá achegar os informes periciais de parte realizados pola súa conta e instancia polo perito da súa elección.

2. O fiscal europeo delegado só poderá denegar a incorporación ao procedemento destes documentos e informes cando sexan absolutamente irrelevantes por resultaren alleos ao obxecto da investigación.

O decreto que o denegue poderá ser impugnado ante o xuíz de garantías. A impugnación tramitarase polo procedemento previsto no artigo 91.

Artigo 35. *Participación na práctica dos actos de investigación.*

Salvo declaración de segredo, a persoa investigada, por si ou a través da súa defensa, poderá participar na práctica dos actos de investigación, especialmente os que se executen para o aseguramento dunha fonte de proba conforme o previsto no capítulo VI do título IV desta lei orgánica.

CAPÍTULO III

Intervención da acusación particular*Artigo 36. Comparecencia da acusación particular.*

1. As vítimas do delito poderán comparecer no procedemento de investigación da Fiscalía Europea como acusación particular en calquera momento anterior á preclusión do trámite do escrito de acusación, sen que tal circunstancia xustifique por si mesma a retroacción das actuacións.

Para os efectos desta lei orgánica terán a consideración de vítima as persoas ou entidades ofendidas pola infracción ou que sufrisen un prexuízo derivado da comisión do delito.

2. O escrito en que se solicite a comparecencia deberase dirixir ao fiscal europeo delegado e estar suscrito pola súa representación e defensa.

3. O fiscal europeo delegado teraas como parte, cos dereitos que lles recoñece esta lei orgánica, logo de comprobación da súa condición de vítima.

4. O decreto polo cal se denegue a comparecencia poderá ser impugnado polo solicitante no prazo de cinco días ante o xuíz de garantías. A impugnación tramitarase polo procedemento previsto no artigo 91.

Contra a resolución do xuíz de garantías non caberá ningún recurso.

5. No procedemento previsto nesta lei orgánica non se admitirá a comparecencia como acusación popular.

A acción penal tamén poderá ser exercida polas asociacións e entidades ás cales a lei lles recoñece lexitimación para a defensa dos intereses que se viron afectados pola comisión do delito investigado.

Artigo 37. Exercicio da acción civil.

1. A acción civil poderaa exercer a acusación particular conxuntamente coa penal. Porén, as vítimas poderán exercer soamente a acción civil, comparecendo en calidade de demandantes civís.

Quen exerza soamente a acción civil deberase limitar a formular esta pretensión no escrito de comparecencia dirixido ao fiscal europeo delegado.

2. O decreto polo cal se denegue a comparecencia poderá ser impugnado polo solicitante no prazo de cinco días ante o xuíz de garantías. A impugnación tramitarase polo procedemento previsto no artigo 91.

Contra a resolución do xuíz de garantías non caberá ningún recurso.

3. Unha vez que sexa tido como parte, o demandante civil poderá solicitar a adopción de medidas cautelares reais de conformidade co establecido no artigo 56.

Artigo 38. Acceso ao procedemento.

Desde que se admita a súa comparecencia, salvo declaración de segredo, as acusacións particulares poderán examinar o expediente de investigación de conformidade co disposto na Lei de axuízamento criminal. En caso de negativa, poderase solicitar do xuíz de garantías, que o ordenará salvo que se declarase o segredo.

O decreto en que se denegue o acceso poderá ser impugnado ante o xuíz de garantías. A impugnación tramitarase polo procedemento previsto no artigo 91 desta lei orgánica.

Artigo 39. Proposta de dilixencias.

1. As acusacións particulares poderán someter á apreciación do fiscal europeo delegado a posibilidade de efectuar aquelas dilixencias que consideren útiles para a comprobación dos feitos.

2. O fiscal europeo delegado acordará a práctica das dilixencias propostas pola defensa cando sexan relevantes para decidir sobre a natureza delituosa do feito e a determinación da responsabilidade criminal. De non seren relevantes, denegaraas mediante decreto.

O decreto poderá ser impugnado polo solicitante ante o xuíz de garantías. A impugnación tramitarase polo procedemento previsto no artigo 91.

3. As dilixencias denegadas polo fiscal europeo delegado durante o procedemento de investigación poderán ser solicitadas ao xuíz de garantías, que só poderá ordenar a súa realización cando o seu resultado sexa determinante para decidir sobre a natureza delituosa do feito ou a participación da persoa investigada nel e non sexa posible diferir a súa práctica á fase intermedia ou ao xuízo oral.

Artigo 40. *Achega de informacións.*

As acusacións particulares poderán poñer en coñecemento do fiscal europeo delegado as informacións que consideren relevantes para a investigación.

Artigo 41. *Participación nos actos de investigación.*

As acusacións particulares poderán intervir na realización dos actos de investigación, especialmente os que se executen para o aseguramento dunha fonte de proba conforme o previsto no capítulo VI do título IV desta lei orgánica.

CAPÍTULO IV

Dilixencias de investigación do fiscal europeo delegado

Artigo 42. *Facultade investigadora dos fiscais europeos delegados.*

1. Os fiscais europeos delegados, de conformidade co disposto nesta lei orgánica, no regulamento e nas normas establecidas no seu regulamento interno, dirixirán a investigación e ordenarán a realización de todos os actos de investigación e aseguramento recollidos na Lei de axuízamento criminal, agás os reservados á autoridade xudicial pola Constitución e o resto do ordenamento xurídico, que deberán ser autorizados polo xuíz de garantías.

2. No exercicio das súas facultades, os fiscais europeos delegados velarán para que a investigación se realice dilixentemente, impulsando o procedemento, evitando paralizacións na súa tramitación e asegurándose de que este se desenvolve no tempo mínimo imprescindible para a consecución dos fins que lle son propios.

As previsións contidas no artigo 324 da Lei de axuízamento criminal non serán de aplicación nos procedementos que se sigan ante a Fiscalía Europea.

3. As dilixencias de investigación executaranse conforme o establecido na Lei de axuízamento criminal, salvo as especialidades expresamente establecidas nesta lei orgánica.

Artigo 43. *Declaración testifical.*

1. O fiscal europeo delegado poderá facer comparecer e declarar como testemuñas cantas persoas coñezan feitos ou circunstancias relevantes para a investigación do delito e a determinación do responsable ou poidan achegar datos útiles para tal fin.

Salvo quen estea exento do deber de comparecer e declarar no xuízo oral, toda persoa está obrigada a atender o chamamento do fiscal europeo delegado para declarar como testemuña canto saiba sobre o que lle sexa preguntado.

2. A declaración testifical obterase na forma establecida na Lei de axuízamento criminal.

As partes comparecidas, a través dos seus avogados, poderán asistir á declaración testifical. Nese caso, concluída a declaración, daráselles a oportunidade de preguntarlle á testemuña para que realice as aclaracións que consideren necesarias.

Artigo 44. Ditame pericial.

1. O fiscal europeo delegado, atendendo á especialidade e competencia na materia sobre a que deba versar a pericia, poderá designar os peritos que xulgue oportuno para que emitan o ditame correspondente sobre as cuestións que sexan sometidas á súa consideración.

Poderanse designar dous ou máis peritos cando resulten necesarios pola complexidade da pericia. A designación farase preferentemente entre o persoal técnico adscrito á Fiscalía Europea.

2. A designación seralles notificada a todas as partes comparecidas, as cales, no prazo de tres días, poderán propoñer aqueloutros puntos a que se deba estender o ditame.

Se a natureza e o obxecto da pericia o permiten, as partes comparecidas tamén poderán designar un perito pola súa conta para que concorra ao recoñecemento.

O fiscal europeo delegado acordarao sempre que sexa útil e pertinente ao obxecto da pericia.

O decreto en que se denegue poderá ser impugnado polo solicitante ante o xuíz de garantías. A impugnación tramitarase polo procedemento previsto no artigo 91.

3. A parte que teña coñecemento de que nun perito concorre algunha causa de abstención, se este non se abstivese, poñerao en coñecemento do fiscal europeo delegado, e propoñerá a súa recusación por escrito, do cal se lle dará traslado ao perito recusado, para que manifieste se recoñece a causa alegada.

Se o perito nega a causa de recusación, o fiscal europeo delegado, efectuadas as dilixencias oportunas, resolverá por decreto o procedente sobre a concorrencia do motivo de recusación alegado. Esta resolución será impugnabile ante o xuíz de garantías conforme o procedemento previsto no artigo 91.

Artigo 45. Protección de testemuñas e peritos.

1. O fiscal europeo delegado poderalle solicitar ao xuíz de garantías a adopción de calquera das medidas que para a protección de testemuñas e peritos caiba adoptar conforme a Lei orgánica 19/1994, do 23 de decembro, de protección a testemuñas e peritos en causas criminais.

2. O fiscal europeo delegado terá as competencias que a lexislación lle atribúe ao Ministerio Fiscal en materia de protección de testemuñas e peritos en causas criminais.

Artigo 46. Entrada e rexistro en lugares pechados.

Fóra dos supostos en que concorra consentimento ou delito flagrante, para a entrada nun domicilio será necesaria autorización do xuíz de garantías.

A entrada en lugares pechados que non teñan a consideración de domicilio levaraa a cabo o fiscal europeo delegado ou a Policía xudicial baixo autorización previa deste acordada mediante decreto.

Artigo 47. Entrada e rexistro en domicilio da persoa xurídica.

1. As normas establecidas na Lei de axuízamento criminal para a entrada e rexistro en lugar pechado son tamén aplicables á entrada e rexistro no domicilio das persoas xurídicas.

Para ese efecto, enténdese por domicilio da persoa xurídica o lugar pechado en que se desenvolven as actividades de dirección ou onde se custodian, en calquera soporte, os datos e as informacións relativas á súa actividade, organización e funcionamento excluídas do coñecemento de terceiros.

2. O consentimento para a entrada e rexistro no domicilio dunha persoa xurídica poderá ser outorgado polo seu representante legal, apoderado ou administrador de feito ou de dereito.

No entanto, fóra dos casos de flagrancia, precisará sempre autorización xudicial a entrada e o rexistro dos seguintes lugares e espazos:

- a) As dependencias das persoas e entidades xurídico-públicas.
- b) A sede de partidos políticos, sindicatos e medios de comunicación, así como os despachos ou oficinas onde se desenvolvan actividades respecto ás cales se recoñeza o segredo profesional.

De se ter que rexistrar o despacho profesional dun avogado, procurador ou notario, notificaráselle a resolución ao decano do colexio concernido ou a quen estatutariamente o substitúa, para que poida asistir á dilixencia de rexistro.

- c) A apertura e rexistro de caixas de seguridade que se achen en entidades bancarias ou noutras instalacións especificamente dedicadas á súa custodia.

Artigo 48. *Interceptación das comunicacións e medidas de investigación tecnolóxica.*

En relación coas medidas relativas á detención e apertura da correspondencia, a interceptación das comunicacións telefónicas e telemáticas, a captación e gravación de comunicacións orais mediante dispositivos electrónicos, a utilización de dispositivos técnicos de seguimento, localización e captación da imaxe, o rexistro de dispositivos de almacenamento masivo de información e os rexistros remotos sobre equipamentos informáticos, o fiscal europeo delegado terá as facultades recoñecidas aos fiscais nacionais; aplicaranse, porén, as seguintes regras:

1.º O fiscal europeo delegado instará a medida de acordo coa lexislación española, sen prexuízo das especialidades relativas aos supostos de proba transfronteiriza recollidos no artigo 51.

2.º No momento de formular a solicitude ao xuíz de garantías, o fiscal europeo delegado poderá instar que se lle autorice a dirixir persoalmente o desenvolvemento da medida, dando as instrucións pertinentes aos encargados da execución.

Se se autorizou a obtención de datos de tráfico ou asociados ao proceso de comunicación, poñerase en coñecemento do fiscal europeo delegado, coa periodicidade que este sinale, a relación das comunicacións intervidas con expresa mención dos datos relativos a cada unha delas.

Se se acordase o rexistro do contido das comunicacións, poñerase á disposición do fiscal europeo delegado a gravación íntegra da totalidade das realizadas e xuntarase certificación fidedigna da autenticidade e integridade da gravación, así como a transcripción das pasaxes que se consideren de interese para a investigación.

3.º O fiscal europeo delegado poderá solicitar a prórroga das medidas nos casos en que estea legalmente prevista e fundamentará a súa necesidade. A solicitude de prórroga poderase fundar naquelas informacións obtidas a partir da práctica da dilixencia das cales se deduzan cuestións relevantes para decidir sobre o seu mantemento.

4.º Unha vez cesada a intervención e alzado o segredo, o fiscal europeo delegado convocará a persoa investigada á comparecencia prevista no artigo 28, que neste caso tamén terá por obxecto o exame das gravacións para determinar as cuestións que se consideren relevantes e excluír aquelas que carezan de interese para a investigación ou para o exercicio efectivo do dereito de defensa. Todas as partes comparecidas serán citadas ao acto e poderán facer nel as observacións que xulguen oportunas. A práctica desta audiencia non se suspenderá pola incomparecencia inustificada dalgunha das partes que fose debidamente citada. Malia o anterior, a comparecencia para o exame das gravacións poderase substituír pola formulación de observacións por escrito.

De non existir acordo sobre as informacións que deban quedar excluídas do procedemento, o xuíz de garantías resolverá o procedente tendo en conta as observacións das partes e logo de audiencia do fiscal europeo delegado.

Contra a resolución do xuíz de garantías non caberá ningún recurso.

Artigo 49. *Conservación de datos.*

O fiscal europeo delegado poderá acordar, nos mesmos termos que os fiscais nacionais, as medidas de aseguramento previstas na Lei de axuízamento criminal co obxecto de requirirille a calquera persoa física ou xurídica a conservación de datos ou informacións relevantes para a investigación ata que se obteña a autorización xudicial correspondente para a súa cesión.

Artigo 50. *Entrega vixiada.*

O fiscal europeo delegado poderá autorizar, nos mesmos termos que a Lei de axuízamento criminal lles recoñece aos fiscais nacionais e para todos os delitos de cuxo coñecemento é competente, a circulación ou entrega vixiada de substancias, efectos, equipamentos e materiais ou instrumentos de interese para a investigación en virtude do tipo de delito investigado.

Artigo 51. *Investigacións transfronteirizas.*

1. Nas investigacións transfronteirizas, o fiscal europeo delegado aplicará as regras establecidas no sistema de asignación previsto nos artigos 31 e 32 do Regulamento para a práctica de dilixencias de investigación e obtención de proba, sen prexuízo da eventual remisión aos instrumentos de recoñecemento mutuo de conformidade co artigo 31.6 da dita norma europea.

2. Cando o fiscal europeo delegado actúe na súa condición de encargado da investigación e a medida que deba levar a efecto noutro Estado parte requira autorización xudicial de conformidade coa nosa lexislación vixente, esta deberá ser solicitada polo fiscal europeo delegado asistente no Estado de execución da súa asignación e de conformidade co seu dereito interno. Só no caso de que o ordenamento do fiscal delegado asistente non requira autorización xudicial, o fiscal europeo delegado encargado solicitaráa do xuíz de garantías.

3. Cando o fiscal europeo delegado actúe na súa condición de asistente en execución da súa asignación, adoptará as medidas que lle sexan requiridas de conformidade coa lexislación vixente. Cando algunha delas exixa autorización xudicial, solicitaráa do xuíz de garantías para a súa práctica.

4. O fiscal europeo delegado poderá solicitar a práctica das dilixencias de investigación que se deban efectuar fóra dos países participantes na cooperación reforzada, de conformidade co disposto nos artigos 103 e 104 do regulamento.

5. De conformidade co disposto neste artigo e no artigo 37 do regulamento, non será motivo de inadmisión de proba o mero feito de que fosen obtidas noutro Estado membro ou de conformidade co dereito doutro Estado membro, sen prexuízo do libre criterio para a súa valoración.

CAPÍTULO V

Medidas cautelares reais

Artigo 52. *Finalidade e obxecto das medidas cautelares reais.*

1. As medidas cautelares reais teñen por finalidade o aseguramento das responsabilidades de carácter patrimonial e das responsabilidades civís.

2. As medidas cautelares recaen sobre os bens e dereitos da persoa investigada ou acusada. Tamén se poderán aplicar a terceiros nos termos previstos nesta lei orgánica.

3. Salvo o expresamente previsto nesta lei orgánica, serán de aplicación o establecido na Lei de axuízamento criminal e o disposto na Lei 1/2000, do 7 de xaneiro, de axuízamento civil, na lexislación hipotecaria e demais disposicións relacionadas.

Artigo 53. *Medidas de aseguramento das responsabilidades pecuniarias.*

Desde que resulten indicios racionais da comisión dun feito delituoso por persoa determinada, o fiscal europeo delegado, de oficio ou por instancia de parte, poderá adoptar, mediante decreto, as medidas cautelares dirixidas ao aseguramento de todas as responsabilidades pecuniarias que poidan derivar del, incluídas as responsabilidades civís, as multas e as custas, así como do comiso que no futuro se poida acordar respecto dos efectos, instrumentos e produtos do delito.

Artigo 54. *Medidas cautelares aplicables ás persoas xurídicas e a outras entidades.*

Cando da investigación resulten indicios racionais de responsabilidade penal de persoas xurídicas ou de delitos cometidos no seo ou coa colaboración de empresas, organizacións, grupos ou calquera outra clase de entidades ou agrupacións de persoas carentes de personalidade xurídica, ou a través ou por medio delas, o fiscal europeo delegado poderá dispoñer, ademais, algunha ou algunhas das seguintes medidas:

- a) Suspensión das súas actividades.
- b) Clausura dos seus locais e establecementos.
- c) Intervención xudicial para salvagardar os dereitos dos traballadores ou dos acredores.
- d) Suspensión cautelar do dereito a obter subvencións e axudas públicas, e a gozar de beneficios e incentivos fiscais ou da Seguridade Social.

Artigo 55. *Medidas cautelares aplicables aos terceiros responsables civís.*

1. Cando na investigación aparezan indicios de responsabilidade civil dun terceiro conforme as disposicións da Lei orgánica 10/1995, do 23 de novembro, do Código penal, o fiscal europeo delegado, de oficio ou por instancia de parte, poderá adoptar medidas cautelares dirixidas ao seu aseguramento.

2. Así mesmo, poderase tomar anotación de embargo preventivo ou prohibición de dispoñer dos bens, como medida cautelar, cando existan indicios racionais de que o seu verdadeiro titular poida ser o terceiro responsable.

Artigo 56. *Lexitimación.*

Poderán solicitar medidas cautelares reais para asegurar a responsabilidade civil aqueles que poidan exercer a acción civil no proceso penal conforme o disposto nesta lei orgánica.

A acusación particular tamén poderá solicitar medidas cautelares para asegurar o pagamento da multa, as custas, a execución do comiso e as consecuencias accesorias de carácter patrimonial que poidan derivar do delito.

Artigo 57. *Procedemento.*

1. A solicitude de medidas cautelares reais formularase con claridade e precisión, expresando a medida concreta, a persoa física ou xurídica contra a cal se dirixe, a concorrencia dos presupostos que xustifican a súa adopción e a cantidade en que se considera suficiente a garantía.

2. Non se acordarán as medidas cautelares que fosen solicitadas polas acusacións particulares e axentes civís cando se pretenda con elas alterar situacións de feito consentidas durante longo tempo, salvo que se xustifiquen cumpridamente as razóns polas cales as ditas medidas non se solicitaron ata ese momento.

3. Cando sexa preciso coñecer a situación patrimonial da persoa investigada, sen prexuízo da obrigaçión que esta ten de manifestar os seus bens, o fiscal europeo delegado poderá efectuar por si, ou ordenar que se efectúen, as comprobacións necesarias para a súa investigación, salvo que se trate de actuacións reservadas á autorización xudicial pola Constitución e polo resto do ordenamento xurídico, que deberán ser autorizadas polo xuíz de garantías.

Artigo 58. *Resolución.*

1. A resolución que se dite será sempre motivada, fixará a medida ou medidas que se acordan e precisará o réxime a que deban estar sometidas.

2. A resolución determinará a cantidade líquida suficiente para cubrir as responsabilidades pecuniarias, incrementadas nun terzo.

3. Así mesmo, pronunciarase, cando cumpra, sobre a utilización provisional e realización dos bens e efectos comisados e sobre a atribución á Oficina de Recuperación e Xestión de Activos da conservación e administración dos bens comisados.

Artigo 59. *Caución substitutoria.*

Quen resulte obrigado a constituír a garantía poderalle pedir ao fiscal europeo delegado que acepte, en substitución das medidas, a prestación dunha caución suficiente para asegurar o cumprimento da sentenza de condena que se poida chegar a ditar.

A súa adopción ou denegación acordarase mediante decreto.

Artigo 60. *Ampliación e redución.*

1. Se durante o curso do procedemento sobreveñen motivos bastantes para crer que as responsabilidades pecuniarias que se poidan chegar a exixir excederán a cantidade inicialmente fixada para aseguralas, o fiscal europeo delegado poderá acordar, de oficio ou por instancia de parte, a ampliación da medida cautelar adoptada.

2. Tamén poderá, de oficio ou por instancia de parte, reducir a medida cautelar se resultan motivos bastantes para crer que a cantidade prefixada pode ser superior ás responsabilidades pecuniarias que en definitiva se poidan chegar a impoñer.

Artigo 61. *Utilización provisional e realización anticipada de bens comisados.*

Cando o considere necesario, o fiscal europeo delegado poderá acordar a utilización provisional e a realización anticipada dos bens comisados preventivamente, de conformidade coa lexislación procesual aplicable.

Con este fin, o fiscal europeo delegado poderalle encomendar á Oficina de Recuperación e Xestión de Activos a localización, a conservación e a administración dos efectos, bens, instrumentos e ganancias do delito que estea a investigar.

Artigo 62. *Restitución.*

O disposto neste capítulo observarase tamén respecto de calquera pretensión que teña por obxecto a restitución ao seu lexítimo titular dalgún dos efectos ou instrumentos do delito que estean en poder dun terceiro.

Artigo 63. *Réxime de impugnación e recursos.*

1. Os decretos do fiscal europeo delegado sobre medidas cautelares reais poderán ser impugnados conforme o establecido no artigo 91.

2. Contra a resolución que dite o xuíz de garantías en que resolva o incidente poderase interpoñer recurso de apelación.

TÍTULO IV

Control xudicial da investigación

CAPÍTULO I

Declaración de segredo

Artigo 64. *Supostos.*

1. Cando resulte imprescindible para garantir a eficacia das dilixencias de investigación, o fiscal europeo delegado poderá acordar o segredo total ou parcial do procedemento de investigación.

2. En tal caso, o fiscal europeo delegado dará traslado inmediato ao xuíz de garantías do decreto en que se declaren secretas as dilixencias, xuntará os documentos e os elementos en que se basee a súa decisión e concretará razoadamente o prazo polo cal entenda que se debe manter.

Artigo 65. *Resolución.*

No prazo de corenta e oito horas o xuíz de garantías confirmará ou alzará a declaración de segredo e fixará, no primeiro caso, a súa duración en atención ao efectivo cumprimento dos fins para os cales foi acordado.

Artigo 66. *Prórroga.*

1. Cando circunstancias excepcionais e sobrevidas requiran a prolongación da duración do segredo, o fiscal europeo delegado, antes de que se produza o vencemento do prazo establecido, poderalle solicitar motivadamente a súa prórroga ao xuíz de garantías, que decidirá o procedente logo de atendidas as necesidades da investigación.

2. Contra as resolucións xudiciais previstas neste artigo non cabe ningún recurso.

Artigo 67. *Réxime do segredo.*

1. A declaración de segredo impedirá que as partes comparecidas, coa excepción do fiscal europeo delegado, tomen coñecemento das actuacións e interveñan nas dilixencias a que afecte a dita declaración.

2. Nestes supostos, o auto de medidas cautelares ou polo cal se acorden dilixencias de investigación sometidas a autorización xudicial expresará os particulares que, para preservar a finalidade do segredo, deban ser omitidos da copia que se deba notificar.

En todo caso, se se acordase a prisión provisional e as actuacións se encontran declaradas secretas, facilitaráselles á persoa investigada e á súa defensa o acceso aos elementos esenciais para impugnan a privación de liberdade.

Cando se alce o segredo, notificaráselle de inmediato o auto íntegro á persoa investigada.

Artigo 68. *Alzamento do segredo.*

1. O decreto que poña fin ao segredo dispoñerá que se lles dea vista, á defensa e ás demais partes comparecidas, de todas as dilixencias efectuadas ás cales non tivesen acceso. Unha vez ditado, comunicárselle de inmediato ao xuíz de garantías.

2. Se o segredo impediu a práctica da primeira comparecencia da persoa investigada, procederáse a realizala de inmediato na forma prevista no artigo 28 e daráselle vista de todo o actuado á defensa.

3. Serán nulas as actuacións e os actos procesuais realizados unha vez transcorrido o prazo máximo do segredo, se este non se alzase.

4. Unha vez alzado o segredo, non se poderá acordar a conclusión do procedemento de investigación sen que as partes comparecidas tivesen un tempo suficiente, en todo caso non inferior a vinte días, para tomaren coñecemento do actuado e exerceren os seus dereitos de forma efectiva.

CAPÍTULO II

Autorización xudicial das dilixencias de investigación**Artigo 69. *Lexitimación para solicitar a dilixencia.***

Cando se deba efectuar algunha dilixencia de investigación que requira autorización xudicial, o fiscal europeo delegado, de oficio ou por petición das acusacións, formulará a oportuna solicitude.

Se a natureza da dilixencia o require, acordará, ao mesmo tempo, o segredo total ou parcial das actuacións.

Artigo 70. *Solicitude do fiscal europeo delegado.*

1. A solicitude que o fiscal europeo delegado dirixa ao xuíz de garantías deberá acreditar suficientemente a concorrencia dos requisitos exixidos pola Lei de axuizamento criminal para acordar a dilixencia de investigación de que se trate.

2. A solicitude de autorización irá acompañada dos documentos e elementos que xustifiquen a procedencia da dilixencia solicitada.

Artigo 71. *Resolución.*

1. O xuíz, á vista da solicitude e dos elementos que a acompañan, resolverá no prazo de vinte e catro horas sobre a dilixencia solicitada e, de ser o caso, sobre o segredo das actuacións.

2. A resolución que autorice a dilixencia de investigación establecerá a forma e as condicións en que se deba executar, conforme o establecido na Lei de axuizamento criminal para a dilixencia de que se trate.

Así mesmo, establecerá a forma e a periodicidade con que o fiscal europeo delegado informará o xuíz de garantías sobre o desenvolvemento e os resultados da medida, co fin de asegurar o debido control xudicial.

3. Contra a resolución que denegue a autorización, o fiscal europeo delegado poderá interpoñer recurso de apelación.

Neste caso, se o fiscal europeo delegado acordase o segredo das actuacións, manterase ata que se resolva o recurso.

Artigo 72. *Solicitude de prórroga.*

Cando a autorización da medida estea suxeita a prazo e se encontre prevista legalmente a posibilidade de prórroga, o fiscal europeo delegado dirixirá ao xuíz de garantías a correspondente solicitude, que se formulará na forma e no prazo establecidos na Lei de axuizamento criminal.

Artigo 73. *Ampliación a novos feitos ou persoas.*

1. A autorización xudicial entenderase unicamente concedida para a investigación do feito delituoso que a motiva.

2. Se no curso da investigación aparecen novos feitos punibles ou se pode inferir a participación doutras persoas, o fiscal europeo delegado deberá solicitar inmediatamente a pertinente autorización xudicial para estender a investigación aos ditos feitos ou persoas.

Unha vez concedida a autorización, os seus efectos estenderanse ás investigacións realizadas ata o momento.

Artigo 74. *Execución da medida e supervisión xudicial.*

1. Unha vez autorizada a realización da dilixencia ou a súa prórroga, a investigación levaraa a cabo o fiscal europeo delegado nos estritos termos en que fose autorizada polo xuíz de garantías.

2. Con todo, o fiscal europeo delegado poderá habilitar, para a execución da dilixencia de investigación, os funcionarios ou axentes da Policía xudicial.

En tal caso, a Policía xudicial informará o fiscal europeo delegado do desenvolvemento e dos resultados da medida, coa periodicidade que este sinale.

Artigo 75. *Cesamento da medida.*

1. As dilixencias de investigación suxeitas a autorización xudicial cesarán:

- a) Pola desaparición das circunstancias que xustificaron a adopción da medida;
- b) Polo transcurso do prazo polo que foi autorizada;
- c) Polo vencemento do prazo máximo do segredo da investigación;
- d) Pola detención da persoa investigada.

2. En todos estes casos o fiscal europeo delegado dispoñerá o cesamento da medida e poñerá en coñecemento do xuíz de garantías.

Artigo 76. *Comunicación á persoa investigada.*

1. Unha vez efectuada a dilixencia de investigación e, de ser o caso, alzado o segredo, poñerá en coñecemento da persoa investigada a medida acordada, proporcionaráselle copia das informacións obtidas e, se non for posible, facilitaráselle o coñecemento do actuado en tales condicións que se encontre plenamente salvagardado o dereito de defensa.

2. Para preservar o dereito á intimidade da persoa investigada e dos terceiros afectados pola medida, o fiscal europeo delegado indicará as informacións obtidas no curso da investigación que, por careceren de interese para a investigación, non quedarán unidas ao procedemento. Porén, se algunha parte solicita a súa inclusión por resultar necesario para o exercicio efectivo do dereito de defensa, o xuíz de garantías, logo de audiencia do fiscal europeo delegado, resolverá o procedente.

Contra a resolución do xuíz de garantías non caberá ningún recurso.

CAPÍTULO III

Procedemento para a adopción e prórroga de medidas cautelares persoais

Artigo 77. *Medidas cautelares persoais.*

O fiscal europeo delegado poderá solicitar do xuíz de garantías que acorde calquera das medidas cautelares persoais previstas na Lei de axuízamento criminal, cuxa adopción se encontre reservada a unha decisión xudicial.

Artigo 78. *Detención.*

1. Nas causas en que exerza a súa competencia, o fiscal europeo delegado poderá ordenar a detención das persoas investigadas, nos supostos previstos no artigo 492 da Lei de axuízamento criminal.

O decreto en que se acorde a detención seralles notificado á persoa investigada e á súa defensa, que o poderán impugnar ante o xuíz de garantías conforme o procedemento establecido no artigo 91 desta lei orgánica.

Se a persoa investigada for detida por requirimento do fiscal europeo delegado, a Policía xudicial poñerá á disposición deste inmediatamente e, en todo caso, no prazo de vinte e catro horas desde a súa detención.

2. Se nunha investigación policial se produce a detención dunha persoa, soa ou conxuntamente con outras, á cal se lle atribúa a comisión dun delito competencia do fiscal europeo delegado, sen que tal detención fose acordada por este, aplicarase a regra prevista no punto anterior e poranse o detido e os motivos da detención en coñecemento inmediato do fiscal europeo delegado.

Artigo 79. *Lexitimación.*

A adopción ou a prórroga dunha medida cautelar persoal, agás as excepcións previstas nesta lei orgánica, exixen a petición previa do fiscal europeo delegado ou de calquera outra parte acusadora comparecida.

Artigo 80. *Solicitud.*

1. A solicitude de adopción de toda medida cautelar persoal ou da súa prórroga deberá concretar os feitos, os indicios e a finalidade que xustifican a súa necesidade, así como a imposibilidade de acadala a través dunha medida menos gravosa, e xuntar os elementos probatorios en que se funde.

2. Cando se inste a adopción ou prórroga da medida cautelar, deberanse xuntar e individualizar na solicitude os actos de investigación de que resulten os ditos feitos e indicios e achegar ou identificar con precisión o seu soporte documental, con antelación suficiente para o seu exame polo xuíz de garantías.

Artigo 81. *Comparecencia das partes.*

1. Unha vez formulada solicitude de adopción ou prórroga dunha medida cautelar persoal, convocaranse de inmediato o fiscal europeo delegado e as partes comparecidas a unha comparecencia que terá lugar dentro das setenta e dúas horas seguintes a se ter presentado a solicitude.

2. A realización da comparecencia exixirá, en todo caso, a presenza do fiscal europeo delegado e da persoa respecto da cal se instou a medida, que deberá estar asistida da súa defensa.

3. A comparecencia comezará coas alegacións do fiscal europeo delegado, oíranse despois as demais partes, se as houber, e, en último lugar, a persoa contra a cal se deba adoptar. Se, á vista de tales alegacións, o fiscal europeo delegado desiste da súa solicitude, darase por concluída a audiencia.

4. As partes poderán propoñer as probas que xulguen pertinentes, as cales, unha vez admitidas, se efectuarán no acto da audiencia ou no prazo que fixe o órgano xudicial, que non poderá exceder nunca as setenta e dúas horas. Rexeitarase a proba impertinente e a que non se poida efectuar no dito acto ou prazo.

5. Se se debe acordar a suspensión da audiencia para a práctica da proba, o xuíz de garantías poderá adoptar, por instancia de parte, a medida cautelar que xulgue inaprazable, conforme o establecido no artigo 83.

6. Unha vez efectuada a proba, o órgano xudicial resolverá a continuación sobre a medida cautelar e ditará auto motivado.

Contra o auto que resolva sobre a medida cautelar caberá recurso de apelación, que non terá efecto suspensivo.

Artigo 82. *Resolución xudicial.*

1. A resolución xudicial que resolva sobre as medidas cautelares non poderá tomar en consideración feitos delituosos máis graves nin fins distintos dos expostos polas partes que as soliciten. En todo o demais, o xuíz fundamentará a súa decisión libremente aténdose aos feitos, dilixencias e documentos que fosen obxecto de debate.

2. Non se poderán adoptar medidas cautelares máis gravosas que as que fosen expresamente solicitadas. Porén, durante a comparecencia, o órgano xudicial poderá someter a debate das partes a idoneidade dunha medida cautelar menos gravosa, acordándoa cando, consonte as alegacións formuladas, entenda que pode resultar igualmente conducente aos fins pretendidos.

3. En todo caso, se fose solicitada a prisión provisional, o órgano xudicial poderá acordar no seu lugar a liberdade provisoria con prestación de caución, oíndo as partes no relativo á súa contía, ou con imposición de regras de conduta concretas que fosen suficientemente debatidas.

Artigo 83. *Supostos de urxencia.*

Se a audiencia a que se refire o artigo 81 non se pode realizar ou concorren razóns de urxencia, o xuíz de garantías, por instancia de parte e logo de audiencia do fiscal europeo delegado, poderá acordar a medida cautelar que xulgue inaprazable sempre que concorran os presupostos que a xustifiquen, pero convocará novamente a audiencia, que deberá ter lugar dentro das seguintes setenta e dúas horas.

Artigo 84. *Regras especiais en caso de detención.*

1. Se a persoa está detida, o prazo de setenta e dúas horas a que se refire o artigo 81 computarase desde a posta á disposición xudicial.

No prazo máximo de setenta e dúas horas desde a posta á disposición xudicial do detido, o xuíz de garantías resolverá sobre a súa situación persoal, elevando a detención a prisión ou deixándoa sen efecto.

2. Cando o detido non poida ser posto á disposición do xuíz de garantías que coñeza do procedemento, dentro das setenta e dúas horas seguintes á súa detención preventiva será posto á disposición do xuíz de instrución do lugar onde se efectuou a detención, que no prazo máximo de setenta e dúas horas elevará a detención a prisión ou decretará a liberdade do detido, segundo proceda.

Neste caso, se se acordase a prisión provisional, unha vez que o xuíz de garantías reciba as dilixencias, convocará as partes á comparecencia a que se refire o artigo 81.

Artigo 85. *Declaración de segredo e prisión provisional.*

1. Se se declarase o segredo da causa e a medida cautelar solicitada for a prisión provisional, o fiscal europeo delegado achegará, xunto coa solicitude relativa á adopción da medida, os elementos das actuacións que sexan esenciais para resolver sobre a privación de liberdade e para impugnar, de ser o caso, a súa legalidade.

2. A persoa investigada terá dereito a acceder aos ditos elementos desde o momento en que fose convocada á comparecencia.

Artigo 86. *Control xudicial das medidas.*

1. O xuíz de garantías establecerá na resolución pola cal acorde a imposición dunha medida cautelar as condicións de control do mantemento desta e a súa duración. Así mesmo, as partes lexitimadas poderán solicitar a modificación ou o levantamento das medidas cautelares.

2. Cando a solicitude de modificación da medida previamente adoptada consista na súa agravación ou na súa substitución por outra máis grave, o xuíz de garantías adoptará a súa decisión logo da comparecencia prevista no artigo 81. A ausencia inxustificada da persoa procesada ou das acusacións comparecidas non impedirá a realización da comparecencia sempre que fose debidamente citada.

Cando o xuíz de garantías considere, en calquera momento do proceso, de oficio ou por instancia de parte, que debe revogar unha medida cautelar ou substituíla por outra menos gravosa para a persoa procesada, poderá adoptar a dita resolución, oídas as partes, sen que sexa necesario realizar unha nova comparecencia.

Artigo 87. *Incumprimento das medidas.*

1. En caso de incumprimento das medidas cautelares impostas, poderanse acordar outras máis gravosas na súa substitución ou acumulativamente, tendo en conta a entidade do incumprimento, os motivos aducidos e a gravidade e as demais circunstancias do caso. O incumprimento das medidas inicialmente impostas non xustificará por si só a adopción de medidas máis gravosas.

2. A adopción destas medidas atenderá á súa idoneidade para os fins cautelares que as xustifiquen, e para a súa imposición seguirase o mesmo procedemento establecido para a súa adopción inicial.

Artigo 88. *Extinción das medidas acordadas no procedemento de investigación.*

As medidas cautelares extínguense polas seguintes causas:

- a) Por ter desaparecido os presupostos que xustificaron a súa adopción.
- b) Polo transcurso dos prazos máximos de duración.
- c) Polo transcurso dos prazos inferiores aos máximos de duración que fosen xudicialmente establecidos sen se ter prorrogado a vixencia das medidas.
- d) Polo arquivamento ou o sobresemento.

Artigo 89. *Especialidades do recurso de apelación en relación coa prisión provisional.*

1. Contra as resolucións sobre prisión provisional caberá a interposición de recurso de apelación, que non terá efecto suspensivo.

2. En ningún caso, con motivo do recurso interposto, se poderá acordar a medida de prisión provisional ou agravar as condicións desta sen oír persoalmente a persoa afectada na correspondente vista.

3. Os recursos interpostos contra a resolución que denegue ou acorde a prisión provisional ou agrave as súas condicións e contra as cales dispoñan o seu mantemento no trámite periódico de revisión de oficio terán carácter preferente e deberán resolverse nun prazo máximo de dez días.

CAPÍTULO IV

Impugnación dos decretos do fiscal europeo delegado

Artigo 90. *Supostos.*

Os decretos ditados polo fiscal europeo delegado durante o procedemento de investigación só poderán ser impugnados ante o xuíz de garantías nos supostos expresamente establecidos nesta lei orgánica.

Artigo 91. *Procedemento.*

1. A impugnación deberase realizar por escrito asinado pola representación do solicitante dentro dos cinco días seguintes ao da notificación do decreto ditado polo fiscal europeo delegado. No escrito expoñeranse os motivos en que se funda a impugnación, designaranse os particulares que se deberán ter en conta para resolvela e a el xuntaranse, de ser o caso, os documentos xustificativos das peticións formuladas.

2. Admitida a trámite a impugnación, o letrado da Administración de xustiza dará traslado desta ao fiscal europeo delegado e ás demais partes comparecidas, por un prazo común de cinco días, para que aleguen por escrito o que xulguen conveniente, designen outros particulares que deban ser considerados e presenten os documentos xustificativos das súas pretensións.

O xuíz de garantías terá acceso aos particulares designados e, se for necesario, solicitará das partes as informacións ou aclaracións complementarias que precise, e resolverá sen máis trámite a impugnación formulada dentro dos cinco días seguintes.

3. Contra o auto en que se resolva a impugnación as partes non poderán interpoñer ningún recurso.

CAPÍTULO V

Recurso de apelación contra os autos do xuíz de garantíasArtigo 92. *Órgano competente.*

Será competente para coñecer do recurso regulado neste capítulo a Sala do Penal da Audiencia Nacional.

Nos supostos de aforamento, a dita competencia corresponderalles ás salas que para resolver o recurso se constituían no Tribunal Supremo e nos tribunais superiores de xustiza.

Artigo 93. *Resolucións impugnables.*

Só se poderá interpoñer recurso de apelación contra autos nos casos expresamente establecidos por medio de lei orgánica.

Artigo 94. *Interposición e prazo.*

1. O recurso de apelación interpoñerase por escrito dentro dos cinco días seguintes ao da notificación do auto impugnado.

2. No escrito de interposición expoñeranse os motivos do recurso, sinalaranse os particulares do procedemento que se deban ter en conta para resolver e xuntaranse, de ser o caso, os documentos xustificativos das pretensións que se formulen.

A admisión do recurso non suspenderá a continuación do procedemento.

Artigo 95. *Procedemento.*

1. O letrado da Administración de xustiza admitirá o recurso e dará traslado ás demais partes comparecidas para que no prazo común de tres días poidan impugnalos ou adherirse, alegando por escrito o que consideren conveniente e sinalando particulares ou xuntando os documentos xustificativos das súas pretensións.

2. Nos tres días seguintes ao da finalización do prazo, o letrado da Administración de xustiza poñerá a documentación do recurso á disposición do tribunal que, sen máis trámites, resolverá o que proceda.

3. Cando o tribunal o considere necesario para a correcta formación dunha convicción fundada, terá lugar a vista.

O letrado da Administración de xustiza sinalará a vista para o día máis próximo posible e, en todo caso, dentro dos dez días seguintes.

4. O recurso resolverase mediante auto dentro dos cinco días seguintes ao da posta á disposición da documentación ou á realización da vista.

5. Terán tramitación preferente os recursos que se presenten contra autos ditados en materia de medidas cautelares ou en relación coa práctica das dilixencias de investigación.

CAPÍTULO VI

Incidente para o aseguramento das fontes de probaArtigo 96. *Obxecto do incidente e supostos en que procede.*

1. Calquera das partes poderá promover o incidente para asegurar as fontes de proba tan pronto como se poida prever que estas non estarán dispoñibles para a súa utilización no xuízo oral.

2. Logo de solicitude, aseguraranse as seguintes fontes de proba cando concorran as circunstancias que se indican a continuación:

a) A declaración dunha testemuña ou perito cando existan fundados motivos para temer que, por razón de ausencia xustificada ou inevitable, perigo de morte ou imposibilidade física, non poderán comparecer ou testificar validamente no xuízo oral.

b) A declaración dunha testemuña ou perito cando existan fundados motivos para temer que poidan ser ameazados gravemente ou sometidos a coaccións coa finalidade de alterar a súa declaración no xuízo oral.

c) A declaración dunha testemuña que, por razón da súa idade ou discapacidade, non deba ser sometida ao exame contraditorio das partes no xuízo oral de conformidade co establecido nesta lei orgánica.

d) A declaración da persoa investigada nos supostos previstos nas letras a) e b) no relativo á responsabilidade criminal doutras persoas.

3. O resultado do incidente para o aseguramento da proba só accederá ao xuízo oral se se chega a producir a falta efectiva de dispoñibilidade do medio de proba que o motivou.

Artigo 97. *Competencia.*

A práctica do incidente poderase solicitar ante o xuíz de garantías en calquera momento previo a que se produza o emprazamento ante o órgano de axuízamento.

Artigo 98. *Lexitimación.*

Poden solicitar do xuíz de garantías a práctica do aseguramento das fontes de proba:

- a) O fiscal europeo delegado, de oficio ou por petición das acusacións e
- b) A persoa investigada.

Artigo 99. *Petición das acusacións na investigación.*

1. As acusacións comparecidas na investigación poderanlle solicitar ao fiscal europeo delegado que promova o incidente.

2. O fiscal europeo delegado resolverá mediante decreto motivado.

3. Cando a decisión sexa desestimatoria, as acusacións poderán impugnar a decisión ante o xuíz de garantías, no prazo de cinco días, xustificando que a práctica do aseguramento resulta obxectivamente imprescindible para soste a pretensión acusatoria.

A impugnación substanciarase polos trámites establecidos no artigo 91.

O xuíz decidirá sen ulterior recurso sobre a práctica ou non da dilixencia de aseguramento.

4. Sen prexuízo do establecido no punto anterior, as acusacións poderán solicitar directamente do xuíz competente a práctica do incidente cando existan razóns da urxencia que o xustifiquen.

Neste caso, achegarán os elementos que permitan acreditarla.

Artigo 100. *Escrito de solicitude.*

No escrito polo cal se solicite a tramitación do incidente farase constar:

- a) A fonte de proba que debe ser asegurada, detallando os feitos que constitúen o seu obxecto e a súa relación cos feitos investigados,
- b) O motivo que xustifica a súa práctica e
- c) Os particulares do procedemento que se deberán utilizar para o aseguramento da fonte de proba.

Artigo 101. *Alegacións das partes.*

1. Unha vez recibida a petición, o letrado da Administración de xustiza daralles traslado desta ás partes comparecidas e ao fiscal europeo delegado por un prazo de tres días para que formulen alegacións sobre a admisibilidade e procedencia da solicitude realizada e, de ser o caso, para que indiquen outros feitos que deban constituír o seu obxecto.

2. Os escritos presentados, os documentos achegados e os particulares designados estarán á disposición de todas as partes, que os poderán examinar.

Artigo 102. *Resolución.*

1. Unha vez realizadas as alegacións das partes, o xuíz de garantías ditará auto en que resolva o que proceda.
2. O auto en que se acorde o aseguramento da fonte de proba establecerá:
 - a) Os feitos que constitúen o seu obxecto, que se contraerán ao solicitado polas partes,
 - b) As persoas que deben ser convocadas para a súa realización e
 - c) A data da comparecencia para o aseguramento da proba.
3. O auto notificaráselles de inmediato ao fiscal europeo delegado e ás partes comparecidas, que quedarán citadas para a comparecencia.
4. Contra a decisión do xuíz non caberá recurso.

Artigo 103. *Supostos de urxencia.*

Cando as circunstancias que motiven o aseguramento da fonte de proba o exixan, o xuíz de garantías dispoñerá a súa práctica inmediata.

Artigo 104. *Aseguramento da fonte de proba.*

1. O aseguramento da fonte de proba terá lugar sempre ante o xuíz de garantías nunha comparecencia á cal serán convocadas todas as partes comparecidas.
Serán aplicables para a práctica da dilixencia as disposicións do xuízo oral da Lei de auizamento criminal que rexen a realización da proba testifical ou pericial.
2. A incomparecencia inxustificada da persoa investigada non impedirá a realización do acto cando haxa razóns de urxencia para proceder ao aseguramento da proba. En todo caso, cando se considere que a súa presenza é necesaria, poderase ordenar a súa condución e acordar a detención.
3. En caso de incomparecencia inxustificada da defensa da persoa investigada ou cando haxa razóns de urxencia para proceder inmediatamente e non for posible a asistencia daquela defensa, o acto tramitarase coa defensa da quenda de oficio expresamente designada para o efecto.
4. A ausencia inxustificada das acusacións particulares ou das súas asistencias letradas ou cando haxa razóns de urxencia para proceder inmediatamente, non impedirán que se realice o aseguramento da fonte de proba.

Artigo 105. *Constancia documental.*

1. Todo o actuado no incidente para o aseguramento da fonte de proba se documentará en soporte apto para a reprodución do son e da imaxe e sempre se transcribirá o seu contido na acta correspondente, a cal será autorizada polo letrado da Administración de xustiza.
2. Os orixinais do soporte e da acta quedarán protocolizados na oficina xudicial e incorporarase copia auténtica destes ao procedemento de investigación.

Artigo 106. *Incidente para a ampliación da proba asegurada.*

1. Se con posterioridade á práctica do incidente para o aseguramento da fonte de proba se descubren feitos novos ou feitos dos cales non se tivo coñecemento con anterioridade, que sexan relevantes para avaliar a credibilidade da testemuña ou do perito ou a fiabilidade das súas informacións, a parte interesada poderá solicitar a ampliación da declaración.
2. Para ese efecto, no escrito en que se solicite a ampliación identificaranse os novos feitos descubertos, as fontes do descubrimento, as razóns polas cales tales feitos afectan a credibilidade da testemuña ou a fiabilidade da información prestada por esta, e xustificarase que a ampliación resulta imprescindible para o adecuado exercicio do dereito de defensa.

3. A solicitude tramitarase conforme o procedemento establecido nos artigos 101 e 102.
4. De se acceder á solicitude, a práctica e a documentación da proba realizaranse conforme o previsto neste título.

TÍTULO V

Conclusión do procedemento de investigación

CAPÍTULO I

Terminación por remisión á autoridade nacional

Artigo 107. *Remisión das actuacións ás autoridades nacionais por falta de competencia.*

Cando, de acordo co disposto no artigo 34 do regulamento, o fiscal europeo delegado considere que o feitos obxecto de investigación non constitúen un delito dos comprendidos no ámbito da súa xurisdición ou competencia, ou ben considere que se deixaron de cumprir as condicións específicas para o seu exercicio, comunicarllo á Fiscalía Xeral do Estado, que remitirá o procedemento ao órgano de instrución competente para a súa continuación conforme o previsto na Lei de axuízamento criminal.

As actuacións efectuadas ata ese momento no marco do procedemento ante a Fiscalía Europea terán plena validez. Non se producirá a retroacción das actuacións, salvo no que resulte indispensable para a continuación do procedemento ante a autoridade nacional.

Artigo 108. *Acomodación do procedemento.*

Nos casos en que o fiscal europeo delegado se absteña de seguir coñecendo dos feitos por non resultaren acreditados os presupostos dos números 2 e 3 do artigo 25 do regulamento ou por aplicación do previsto no número 3 do artigo 34 da mesma norma, dará traslado do actuado sen dilación indebida á Fiscalía Xeral do Estado, que no prazo máximo de trinta días acordará mediante decreto a asunción do asunto ou a súa non aceptación de conformidade co número 5 do mesmo artigo.

Se a Fiscalía Xeral do Estado acorda a asunción da causa, tras a recepción do expediente, procederase conforme o previsto no artigo anterior. Se se decreta a súa non aceptación, o fiscal europeo delegado continuará a súa tramitación conforme o previsto nos artigos seguintes.

CAPÍTULO II

Conclusión da investigación

Artigo 109. *Decreto de conclusión do procedemento.*

1. Unha vez efectuadas todas as dilixencias necesarias, os fiscais europeos delegados ditarán un decreto de conclusión do procedemento no cal adoptarán algunha das seguintes resolucións:

- a) O arquivamento por improcedencia do exercicio da acción penal nos supostos recollidos no artigo 39.1 do regulamento.
- b) A solicitude de que se dite sentenza de conformidade, presentando ante o xuíz ou tribunal competente para o axuízamento escrito de acusación subscrito conxuntamente coa defensa da persoa procesada.
- c) A solicitude de apertura do xuízo oral formulando escrito de acusación.
- d) Exercer a acción penal ante as autoridades xudiciais doutro Estado membro, dispoñendo o arquivamento do procedemento seguido en España.

2. Calquera que sexa o contido do decreto de conclusión, este seralles notificado á defensa da persoa investigada, ás vítimas que non compareceron e ás acusacións comparecidas.

Artigo 110. *Conformidade.*

1. O fiscal europeo delegado poderalle solicitar ao xuíz ou tribunal competente para o axuízamento que proceda a ditar sentenza de conformidade presentando escrito conxunto co contido previsto no artigo 115 desta lei orgánica.

2. O escrito estará asinado polo fiscal, polos letrados das acusacións, pola persoa procesada e polo seu defensor e, de ser o caso, polos axentes civís e terceiros responsables civís.

3. En todo caso, xuntarase á solicitude unha xustificación da existencia de indicios racionais de criminalidade distintos ao mero recoñecemento dos feitos por parte da persoa investigada; non poderán ser obxecto de conformidade, en ningún caso, as penas de máis de seis anos de prisión.

4. Se, a partir da descrición dos feitos aceptada por todas as partes, o xuíz ou tribunal entende que a cualificación aceptada é correcta e que a pena é procedente segundo a dita cualificación, ditará sentenza de conformidade.

O xuíz ou tribunal terá oído, en todo caso, o acusado acerca de se a súa conformidade foi prestada libremente e con coñecemento das súas consecuencias.

5. No caso de que o xuíz ou tribunal entenda que existe obstáculo legal para a aprobación do acordo ou cando o investigado non ratifique en presenza xudicial a conformidade nos estritos termos en que se formulase, devolveráselle a causa ao fiscal europeo delegado, que continuará a súa tramitación.

Artigo 111. *Arquívamento por improcedencia do exercicio da acción.*

1. Cando, de acordo co disposto no número 1 do artigo 39 do regulamento, o fiscal europeo delegado considere que non concorren elementos suficientes para exercer a acción penal, acordará mediante decreto a conclusión e o arquívamento do procedemento e fará constar, en todo caso, o feito que foi obxecto de investigación, o resultado das dilixencias efectuadas e os fundamentos xurídicos da decisión de non exercer a acción penal.

2. O arquívamento poderá ser total ou parcial, tanto no que se refire aos feitos investigados como ás persoas investigadas, e o fiscal europeo delegado adoptará, respecto do resto, algunha das outras resolucións previstas no artigo anterior.

3. A dita resolución notificaráselles ás vítimas do delito, mesmo cando non estean comparecidas, para os fins establecidos no artigo 113 desta lei orgánica.

Artigo 112. *Supostos de consulta entre autoridades previa ao arquívamento do procedemento.*

1. Cando o fiscal europeo delegado coñecese de delitos indisolublemente vinculados nos termos previstos no regulamento, só procederá o arquívamento logo de consulta coa Fiscalía Xeral do Estado, de conformidade co número 3 do seu artigo 39.

2. O mesmo será aplicable cando o fiscal europeo delegado investigase delitos de fraude de subvencións ou axudas da Unión Europea e demais gastos do orzamento da Unión e aqueles respecto dos cales o prexuízo causado ou que se lles poida causar aos intereses financeiros da Unión non sexa maior que o prexuízo causado ou que se lle poida causar a outra vítima.

3. Nos supostos previstos nos dous puntos anteriores, logo de consulta, o Ministerio Fiscal poderá asumir a competencia solicitando a transformación do procedemento nos termos establecidos nos artigos 107 e 108 desta lei orgánica.

Artigo 113. *Reapertura do procedemento de investigación.*

1. O decreto de arquivamento, acordado de conformidade co disposto no artigo 111 desta lei orgánica, non impedirá que, conforme o número 2 do artigo 39 do regulamento, se reabra o procedemento de investigación cando aparezan feitos novos dos que non se tivese coñecemento no momento de acordar o arquivamento e xustifiquen o exercicio da acción penal.

2. O decreto de reapertura consignará os feitos e as circunstancias que xustifican o restablecemento da investigación e notificaráselles de inmediato aos que fosen investigados no procedemento e ás vítimas do delito, salvo que se declarase o segredo.

3. O decreto que acorde a reapertura poderá ser impugnado pola persoa investigada conforme o establecido no artigo 91 desta lei orgánica.

TÍTULO VI

Fase intermedia: preparación do xuízo oral

CAPÍTULO I

Escrito de acusación

Artigo 114. *Exercicio da acción penal.*

1. Se o fiscal europeo delegado, tras cumprir os trámites internos procedentes conforme o seu regulamento, estimase necesaria a apertura do xuízo oral, solicitarao ao xuíz de garantías formulando o correspondente escrito de acusación.

2. Unha vez recibida a solicitude de apertura, o xuíz de garantías daralles traslado do escrito de acusación ás acusacións particulares e ao axente civil, se os houber, así como ás vítimas non comparecidas. No prazo de dez días, contados desde a dita notificación, as acusacións comparecidas ou a vítima que compareza nese momento poderán presentar os seus propios escritos de acusación e reclamación civil.

3. No escrito de acusación, tras identificar as persoas contra as cales se dirixe a acción penal, as acusacións solicitarán a apertura do xuízo oral ante o tribunal competente para o axuízamento e a continuación incorporarán a cualificación provisional e a proposición de proba.

Artigo 115. *Cualificación provisional das acusacións.*

1. A cualificación provisional limitarase a determinar en conclusións precisas e numeradas:

1.ª Os feitos punibles que resultan da investigación.

En ningún caso se poderán incluír feitos que non fosen comunicados á persoa investigada na comparecencia prevista nos artigos 27 e 28.

2.ª A cualificación legal deses feitos, determinando a infracción penal que constitúen.

3.ª A participación que neles tivese a persoa ou persoas acusadas, se son varias.

4.ª A existencia de circunstancias atenuantes ou agravantes do delito ou eximentes de responsabilidade criminal.

5.ª As penas, principais e accesorias, que proceda impoñer no caso de que a persoa acusada ou persoas acusadas, de seren varias, resulten condenadas.

Sobre cada un destes particulares poderanse presentar conclusións alternativas.

2. A cualificación provisional incluírá, de ser o caso, a reclamación das responsabilidades civís derivadas dos feitos punibles e as consecuencias accesorias.

En particular, concretará a contía da indemnización ou as bases para determinala, así como as persoas civilmente responsables, expresando o carácter principal ou subsidiario da dita responsabilidade e o feito en virtude do cal se contraese.

Tamén se fará mención aos demais aspectos relativos á entrega e ao destino das cousas e aos efectos intervidos, así como á imposición das custas procesuais.

3. A cualificación provisional do fiscal europeo delegado en ningún caso se referirá a aspectos relativos á responsabilidade civil sobre os que corresponda dispoñer á acusación particular ou ao axente civil comparecidos.

4. No escrito de cualificación provisional tamén se poderá solicitar a adopción, suspensión, modificación ou alzamento das medidas cautelares que competen á autoridade xudicial.

Artigo 116. *Proposición de proba.*

1. No escrito de acusación incluírase a proposición de proba para a súa práctica no xuízo oral e indicárase se a reclamación de documentos ou as citacións dos peritos e testemuñas que deban declarar pola súa instancia a deben realizar a través da oficina xudicial.

2. Tamén se designarán os particulares do procedemento de investigación que deban ser testemuñados para o caso de que se dispoña a apertura do xuízo oral.

3. De se daren os presupostos exixidos para acordalo, tamén poderá promover o incidente para o aseguramento dunha fonte de proba, conforme o sinalado no capítulo VI do título IV.

4. Toda proposición de proba incluírá a xustificación da súa pertinencia e utilidade.

CAPÍTULO II

Escrito de defensa

Artigo 117. *Escrito de defensa.*

1. Solicitada a apertura do xuízo oral, o letrado da Administración de xustiza daralles traslado dos escritos de acusación ás persoas contra as cales se dirixa a acusación ou a petición de responsabilidade civil e poñerá o procedemento de investigación á disposición das súas defensas, para que no prazo común de dez días presenten escrito de defensa fronte ás acusacións formuladas.

De a defensa non presentar o seu escrito no prazo sinalado, entenderase que se opón ás acusacións e o procedemento seguirá o seu curso.

2. No escrito de defensa faranse constar, de ser o caso, en puntos separados:

- a) A impugnación da acusación formulada por concorrer un motivo de sobresemento, promovendo, de ser o caso, a realización da audiencia preliminar,
- b) A cualificación provisional e
- c) A proposición de proba para o xuízo oral.

3. Unha vez presentado o escrito de defensa, de non se impugnar a acusación acordárase sen máis trámite a apertura do xuízo oral.

Artigo 118. *Escrito en que se promove a impugnación da acusación.*

1. No escrito de impugnación faranse constar:

- a) O motivo de sobresemento alegado, expresando o seu fundamento e xuntando os documentos que o xustifican.
- b) As dilixencias que se deberán efectuar por instancia da defensa para poñer de manifesto a procedencia do sobresemento, xustificando que foron propostas no curso da investigación e non se chegaron a efectuar.

2. Unha vez presentado o escrito de impugnación, procederáse conforme o establecido no capítulo III deste título.

Artigo 119. *Cualificación provisional da defensa.*

1. Na súa cualificación provisional, as defensas das persoas acusadas e responsables civís farán constar as súas conclusións provisionais en orde correlativa á do escrito de acusación, recollendo os feitos que lles sexan favorables e a súa oposición ou conformidade cos demais contidos do escrito de acusación.

Poderán tamén, de ser o caso, formular conclusións alternativas.

2. As conclusións provisionais das persoas responsables civís circunscribiranse ás pretensións desta natureza formuladas na súa contra.

Artigo 120. *Proposición de proba.*

1. O escrito de defensa incluírá a proposición das probas cuxa práctica se solicita no xuízo oral, indicando se a reclamación de documentos ou as citacións dos peritos e testemuñas que deban declarar pola súa instancia se deben realizar a través da oficina xudicial.

2. Tamén se designarán os particulares do procedemento de investigación que deban ser testemuñados para o caso de que se dispoña a apertura do xuízo oral.

3. De se daren os presupostos exixidos para acordalo, tamén poderá promover o incidente para o aseguramento dunha fonte de proba, conforme o sinalado no capítulo VI do título IV desta lei orgánica.

4. Toda proposición de proba incluírá a xustificación da súa pertinencia e utilidade.

CAPÍTULO III

Audiencia preliminar

Artigo 121. *Traslado ás partes.*

1. Se se impugnase a acusación, o letrado da Administración de xustiza daralles traslado dos escritos de defensa ás demais partes para que realicen alegacións por escrito sobre as impugnacións efectuadas e sobre as dilixencias propostas no prazo común e improrrogable de cinco días.

2. O xuíz de garantías resolverá sobre as dilixencias solicitadas pola defensa en relación coa petición de sobresemento, admitindo unicamente aquelas que, sendo relevantes para a apertura do xuízo oral, foron propostas durante a investigación e non se efectuaron.

3. As dilixencias propostas, de se admitiren, efectuaranse no curso da audiencia preliminar na forma establecida na Lei de axuizamento criminal para a práctica da proba no xuízo oral.

Artigo 122. *Audiencia preliminar.*

1. A audiencia preliminar realizarase con presenza de todas as partes e en unidade de acto.

A realización da audiencia preliminar non se suspenderá pola inasistencia da persoa acusada que fose debidamente citada nin tampouco pola incomparecencia inxustificada das demais partes.

As acusacións particulares que deixen de comparecer sen alegar causa xusta consideraranse desistidas do exercicio da acción e afastadas do procedemento.

2. Unha vez efectuadas, de ser o caso, as dilixencias solicitadas, o xuíz de garantías oír a todas as partes sobre o fundamento da impugnación e poderá, en calquera momento, formularlles as preguntas e solicitarlles as aclaracións que considere necesarias.

En todo caso, poderá examinar en por si o procedemento de investigación.

3. Nos dez días seguintes ao da realización da audiencia preliminar, o xuíz ditará auto en que acorde o que corresponda. Cando se formulasen diversos motivos de impugnación resolveranse todos eles na mesma resolución.

4. O xuíz, atendendo á existencia dun interese informativo relevante, poderá, oídas as partes, acordar a publicidade desta audiencia.

CAPÍTULO IV

SobresementoArtigo 123. *Motivos de sobresemento.*

1. Unha vez realizada a audiencia preliminar, procederá o sobresemento se a persoa procesada falecese ou a persoa xurídica fose liquidada, cando non existan indicios racionais de terse perpetrado o feito que servise de fundamento á acusación formulada, cando o feito non sexa constitutivo de infracción penal, cando a infracción penal prescribise ou cando se ditase unha resolución con efectos de cousa xulgada.

2. Cando a acusación se dirixa contra unha persoa que goce de inmunidade, tamén procederá o sobresemento cando a inmunidade non sexa retirada.

3. Así mesmo, procederá o sobresemento cando non resulte debidamente xustificada a perpetración do delito que dese lugar á formación da causa ou cando non existan motivos racionais de criminalidade contra o acusado, caso en que se acordará o sobresemento provisional.

4. Tamén se acordará o sobresemento cando a persoa contra a cal se dirixa a acusación apareza exenta de responsabilidade criminal, salvo que proceda a imposición dunha medida de seguridade, caso en que se acordará a continuación do xuízo só para estes efectos.

Artigo 124. *Auto de sobresemento.*

1. O sobresemento acordarase por medio de auto.

2. O sobresemento pode ser total ou parcial, libre ou provisional.

De ser parcial, o auto de apertura de xuízo oral ditarase só para as persoas e respecto daqueles feitos que non queden afectados polo sobresemento acordado.

3. A desestimación do sobresemento tamén se realizará mediante auto, consignando os fundamentos da decisión.

Artigo 125. *Recursos.*

1. Contra o auto de sobresemento as partes poderán interpoñer recurso de apelación.

2. En caso de sobresemento parcial, a interposición do recurso terá efecto suspensivo, salvo que o xuíz de garantías aprecie motivadamente que é posible o axuizamento separado dos feitos ou das persoas excluídas do xuízo oral.

Artigo 126. *Efectos do sobresemento.*

1. Unha vez acordado o sobresemento, quedarán sen efecto as medidas cautelares adoptadas.

2. Unha vez firme, os efectos intervidos que teñan carácter lícito seranlles devoltos aos seus lexítimos posuidores e os ilícitos serán comisados pola autoridade xudicial, que lles dará o destino previsto legalmente.

CAPÍTULO V

Apertura do xuízo oralArtigo 127. *Auto de apertura do xuízo oral.*

1. O auto que decrete a apertura do xuízo oral determinará:

a) O órgano competente para o axuizamento.

b) Os feitos axuizables.

Son feitos axuizables os que, sendo obxecto dos escritos de acusación, non sexan expresamente excluídos do axuizamento.

c) As persoas que deberán ser xulgadas como acusadas ou responsables civís.

2. Contra o auto de apertura do xuízo oral non caberá ningún recurso, salvo no relativo á adopción de medidas cautelares, que as partes poderán impugnar en apelación.

Artigo 128. *Testemuños para o expediente do xuízo oral e emprazamento.*

1. No auto de apertura do xuízo oral ordenarase que se deduza testemuño da propia resolución e das cualificacións provisionais das partes.

2. Por petición de calquera das partes formarase tamén testemuño:

a) Das actas das dilixencias de aseguramento de fontes de proba realizadas conforme o disposto no capítulo VI do título IV.

b) Das actas das dilixencias non reproducibles que deban ser ratificadas no xuízo oral.

c) Dos documentos e informes que consten no procedemento de investigación, que fosen propostos como proba documental.

Aos documentos xuntaranse os soportes audiovisuais ou informáticos en que consten as dilixencias, documentos ou informes que deban acceder ao xuízo oral.

3. Cos testemuños anteriores formarase un expediente para o xuízo oral que o letrado da Administración de xustiza remitirá ao tribunal competente para o axuizamento xunto cos efectos e instrumentos do delito e demais pezas de convicción.

A formación de testemuños poderase substituír polo acceso ao expediente electrónico alí onde se implantase.

Artigo 129. *Prohibición de acceso ao xuízo oral de declaracións e dilixencias policiais.*

En ningún caso se poderán testemuñar para o expediente de xuízo oral declaracións de testemuñas ou exposicións orais de peritos realizadas no procedemento de investigación ou achegadas a este, agás as comprendidas no artigo anterior.

Tampouco se poderán testemuñar as dilixencias relativas a actuacións policiais distintas ás actas a que se refire o artigo anterior.

Artigo 130. *Testemuños para o uso das partes no xuízo oral.*

1. As partes poderán pedir, en calquera momento, as copias que lles interesen para o seu propio uso no curso do xuízo oral.

Para ese efecto, poderánselles entregar os testemuños de todas as declaracións efectuadas no procedemento investigador ou das achegadas a este, para o seu eventual uso no curso do xuízo oral.

2. Cando a declaración prestada por unha testemuña no xuízo oral non sexa conforme no substancial coa prestada ou achegada ao procedemento de investigación, calquera das partes poderá pedir a súa lectura total ou parcial, sempre que se achegue no acto o seu testemuño.

Tras a lectura, o presidente do tribunal convidará a testemuña que explique a diferenza ou contradición que observe nas súas declaracións.

Artigo 131. *Emprazamento das partes ante o tribunal encargado do xuízo.*

1. O letrado da Administración de xustiza emprazará as partes para que, no termo de quince días, comparezan ante o xuíz ou tribunal competente para a realización do xuízo oral que terá lugar conforme o disposto para o procedemento abreviado na Lei de axuizamento criminal.

2. En calquera momento previo ao emprazamento ante o órgano de axuizamento, as partes poderán solicitar do xuíz de garantías o aseguramento dunha fonte de proba para os supostos recollidos nesta lei orgánica.

O incidente sobre esta cuestión tramitarase conforme o previsto no capítulo VI do título IV.

3. A ausencia inustificada do acusado que fose citado persoalmente, ou no domicilio ou na persoa a que se refire o artigo 27.2, non será causa de suspensión do xuízo oral se o tribunal, por solicitude do fiscal europeo delegado ou da parte acusadora e oída a defensa, considera que existen elementos suficientes para o axuizamento, cando a pena solicitada non exceda os dous anos de privación de liberdade ou, se for de distinta natureza, cando a súa duración non exceda os seis anos.

Disposición adicional primeira. *Referencias normativas.*

As referencias contidas na Lei de axuizamento criminal e no resto do ordenamento xurídico á autoridade xudicial ou ao Ministerio Fiscal entenderanse realizadas á Fiscalía Europea respecto de todas aquelas funcións que lle atribúe o Regulamento (UE) 2017/1939 do Consello, do 12 de outubro de 2017.

Disposición adicional segunda. *Réxime da Seguridade Social.*

Os fiscais europeos delegados estarán integrados no réxime da Seguridade Social que corresponda aos membros da carreira fiscal e xudicial conforme a lexislación española na materia.

Aqueles que accedesen ás respectivas carreiras antes de 2011 permanecerán en situación de alta obrigatoria na condición de mutualistas para os efectos do artigo 3 do Regulamento do mutualismo xudicial, aprobado polo Real decreto 1026/2011, do 15 de xullo.

Disposición transitoria única. *Réxime transitorio.*

Desde a data en que a Comisión, por instancia do fiscal xeral europeo, acorde mediante decisión a asunción, por parte da Fiscalía Europea, das funcións que lle outorga o Regulamento (UE) 2017/1939 do Consello, do 12 de outubro de 2017, as fiscalías e os órganos xudiciais que estean coñecendo dos delitos cometidos a partir da data da súa entrada en vigor, que se poidan encontrar no ámbito das súas competencias, actuarán de conformidade co disposto no artigo 19 desta lei orgánica, sempre que no procedemento non se presentase aínda formalmente acusación. En todo caso, as autoridades, axencias ou organismos que teñan coñecemento de feitos cometidos a partir da data de entrada en vigor do regulamento, que poidan estar comprendidos no ámbito das competencias da Fiscalía Europea, deberán poñelo en coñecemento desta.

Disposición derradeira primeira. *Modificación da Lei 50/1981, do 30 de decembro, pola que se regula o Estatuto orgánico do Ministerio Fiscal.*

A Lei 50/1981, do 30 de decembro, pola que se regula o Estatuto orgánico do Ministerio Fiscal, modifícase no seguintes termos:

Un. Modifícase o número 4 do artigo terceiro, que queda redactado como segue:

«4. Exercer as accións penais e civís dimanantes de delitos, sen prexuízo da competencia da Fiscalía Europea para exercer a acción penal e solicitar a apertura de xuízo oral polos delitos contra os intereses financeiros da Unión que asuma de acordo coa súa normativa, ou opoñerse ás exercidas por outros, cando cumpra.»

Dous. Engádesse un número un bis no artigo cuarto, coa seguinte redacción:

«Un bis. Solicitar a notificación de calquera resolución da Fiscalía Europea en asuntos en que esta interviñese e colaborar con aquela nas investigacións que asuma, cando sexa requirido para iso.»

Tres. Introdúcese un novo artigo vinte e un bis, coa seguinte redacción:

«En caso de discrepancias entre a Fiscalía Europea e a Fiscalía Española sobre as atribucións a que se refire o artigo 25.6 do Regulamento (UE) 2017/1939 do

Consello, do 12 de outubro de 2017, decidirá definitivamente a persoa titular da Fiscalía Xeral do Estado tras oír a Xunta de Fiscais de Sala, nos termos previstos no artigo quince desta lei.»

Catro. Engádense dous parágrafos á disposición adicional primeira, coa seguinte redacción:

«O membro do Ministerio Fiscal nomeado fiscal europeo estará en situación de servizos especiais de conformidade co artigo 351.a) da Lei orgánica 6/1985, do 1 de xullo, do poder xudicial.

Os fiscais nomeados polo Colexio da Fiscalía Europea como fiscais europeos delegados estarán en situación de servizos especiais de conformidade co artigo 351.c) da Lei orgánica 6/1985, do 1 de xullo, do poder xudicial, desde o momento do seu nomeamento e ata o seu cesamento, nos termos establecidos na Lei orgánica de aplicación do Regulamento (UE) 2017/1939 do Consello, do 12 de outubro de 2017, polo que se establece unha cooperación reforzada para a creación da Fiscalía Europea.»

Disposición derradeira segunda. *Modificación da Lei orgánica 6/1985, do 1 de xullo, do poder xudicial.*

A Lei orgánica 6/1985, do 1 de xullo, do poder xudicial, modifícase no seguintes termos:

Un. No número 2 do artigo 23 modifícase a letra b), que terá o seguinte contido:

«b) Que o agraviado ou o Ministerio Fiscal interpoñan querela ante os tribunais españois. Este requisito considerarase cumprido en relación cos delitos competencia da Fiscalía Europea cando esta exerza efectivamente a súa competencia.»

Dous. No artigo 57 modifícanse os ordinais 2.º e 3.º do número 1 e engádense un número 3, co seguinte contido:

«2.º Da instrución e axuizamento das causas contra o presidente do Goberno, presidentes do Congreso e do Senado, presidente do Tribunal Supremo e do Consello Xeral do Poder Xudicial, presidente do Tribunal Constitucional, membros do Goberno, deputados e senadores, vogais do Consello Xeral do Poder Xudicial, maxistrados do Tribunal Constitucional e do Tribunal Supremo, presidente da Audiencia Nacional e de calquera das súas salas e dos tribunais superiores de xustiza, fiscal xeral do Estado, fiscais de sala do Tribunal Supremo, fiscal europeo, presidente e conselleiros do Tribunal de Contas, presidente e conselleiros do Consello de Estado e Defensor do Pobo, así como das causas que, de ser o caso, determinen os estatutos de autonomía.

3.º Da instrución e axuizamento das causas contra maxistrados da Audiencia Nacional, dun tribunal superior de xustiza ou dos fiscais europeos delegados.»

«3. Nas causas por delitos atribuídos á Fiscalía Europea contra as persoas ás cales se refiren os ordinais 2.º e 3.º do número 1, designarase de entre os membros da sala, conforme unha quenda preestablecida, un xuíz de garantías, que non formará parte dela para axuizalas.»

Tres. Engádense un parágrafo segundo ao número 2 do artigo 61, coa seguinte redacción:

«Nas causas por delitos atribuídos á Fiscalía Europea, designarase de entre os membros da sala, conforme unha quenda preestablecida, un xuíz de garantías que non formará parte dela para axuizalas.»

Catro. Engádese unha letra f) ao ordinal 1.º e modifícase o ordinal 5.º do artigo 65, coa seguinte redacción:

«f) Delitos atribuídos á Fiscalía Europea nos artigos 22 e 25 do Regulamento (UE) 2017/1939 do Consello, do 12 de outubro de 2017, cando aquela decidise exercer a súa competencia.»

«5.º Dos recursos establecidos na lei contra as sentenzas e outras resolucións dos xulgados centrais do Penal, dos xulgados centrais de Instrución, incluídas as súas funcións como xulgados de garantías nos delitos de que coñeza a Fiscalía Europea, e do Xulgado Central de Menores.»

Cinco. Engádese un parágrafo segundo ao número 4 do artigo 73, coa seguinte redacción:

«Nas causas por delitos atribuídos á Fiscalía Europea, designarase de entre os membros da sala, conforme unha quenda preestablecida, un xuíz de garantías que non formará parte dela para axuizalas.»

Seis. Engádense un parágrafo segundo e un parágrafo terceiro no artigo 88, coa seguinte redacción:

«Os xulgados centrais de Instrución coñecerán, como xuíces de garantías, das peticións da Fiscalía Europea, relativas á adopción de medidas cautelares persoais, a autorización dos actos que supoñan limitación dos dereitos fundamentais cuxa adopción estea reservada á autoridade xudicial e demais supostos que expresamente determine a lei.

Igualmente, coñecerán das impugnacións que estableza a lei contra os decretos dos fiscais europeos delegados.»

Sete. Engádese un novo número 6 no artigo 348 bis, coa seguinte redacción:

«6. Fiscal da Fiscalía Europea.»

Oito. Modifícanse as letras a) e c) do artigo 351, que quedan coa seguinte redacción:

«a) Cando sexan nomeados presidente do Tribunal Supremo, fiscal xeral do Estado, vogal do Consello Xeral do Poder Xudicial, magistrado do Tribunal Constitucional, Defensor do Pobo ou os seus adxuntos, conselleiro do Tribunal de Contas, conselleiro de Estado, presidente ou conselleiro da Comisión Nacional dos Mercados e da Competencia, director da Axencia de Protección de Datos, fiscal europeo ou membro de altos tribunais internacionais de xustiza, ou titulares ou membros dos órganos equivalentes das comunidades autónomas.»

«c) Cando adquiran a condición de funcionarios ao servizo de organizacións internacionais ou de carácter supranacional ou cando sexan nomeados fiscais europeos delegados de conformidade co Regulamento (UE) 2017/1939 do Consello, do 12 de outubro de 2017, polo que se establece unha cooperación reforzada para a creación da Fiscalía Europea, e a lei orgánica de aplicación do citado regulamento. Durante o tempo do seu mandato actuarán de conformidade cos principios reitores da Fiscalía Europea e deixarán de ter atribuídas as facultades inherentes ao exercicio da potestade xurisdiccional.»

Nove. Modifícase a rúbrica do libro VII, que queda coa seguinte redacción:

«LIBRO VII

Do Ministerio Fiscal, da Fiscalía Europea e demais persoas e institucións que cooperan coa Administración de xustiza»

Dez. Modifícase a rúbrica do título I do libro VII, que queda coa seguinte redacción:

«TÍTULO I

Do Ministerio Fiscal e da Fiscalía Europea»

Once. Introdúcese un novo artigo 541 bis coa seguinte redacción:

«A Fiscalía Europea será responsable de investigar e exercer a acción penal ante o órgano de axuízamento competente en primeira instancia e vía de recurso contra os autores e demais partícipes nos delitos que prexudiquen os intereses financeiros da Unión Europea, nos cales, conforme o Regulamento (UE) 2017/1939 do Consello, do 12 de outubro de 2017, exerza de forma efectiva a súa competencia.»

Disposición derradeira terceira. *Modificación da Lei orgánica 5/1995, do 22 de maio, do tribunal do xurado.*

Modifícase o número 3 do artigo 1 da Lei orgánica 5/1995, do 22 de maio, do tribunal do xurado, que queda redactado como segue:

«3. O xuízo do xurado realizarase só no ámbito da Audiencia Provincial e, de ser o caso, dos tribunais que correspondan por razón do aforamento do acusado. En todo caso, quedan excluídos da competencia do xurado os delitos cuxo axuízamento veña atribuído á Audiencia Nacional e aqueles cuxa competencia fose asumida pola Fiscalía Europea.»

Disposición derradeira cuarta. *Modificación da Lei orgánica 10/1995, do 23 de novembro, do Código penal.*

Modifícase a Lei orgánica 10/1995, do 23 de novembro, do Código penal, nos seguintes preceptos:

Un. Modifícase o número 1 do artigo 24, que queda redactado como segue:

«1. Para os efectos penais, reputarase autoridade aquel que, por si só ou como membro dalgunha corporación, tribunal ou órgano colexiado, teña mando ou exerza xurisdición propia. En todo caso, terán a consideración de autoridade os membros do Congreso dos Deputados, do Senado, das asembleas legislativas das comunidades autónomas e do Parlamento Europeo. Terán tamén a consideración de autoridade os funcionarios do Ministerio Fiscal e os fiscais da Fiscalía Europea.»

Dous. Engádese un número 4 ao artigo 132, que queda redactado como segue:

«4. Nos procedementos cuxa investigación fose asumida pola Fiscalía Europea, a prescrición interromperase:

a) Cando se dirixa a investigación contra unha persoa determinada, suficientemente identificada, nos termos do punto anterior, e así quede reflectido nun decreto motivado.

b) Cando se interpoña querela ou denuncia ante a Fiscalía Europea na cal se lle atribúa a unha persoa determinada a súa presunta participación nun feito que poida ser constitutivo de delito, resultando de aplicación a regra 2.ª do número 2 deste artigo.»

Tres. Modifícase o parágrafo primeiro do artigo 306, que queda redactado como segue:

«O que por acción ou omisión defraude aos orzamentos xerais da Unión Europea ou a outros administrados por esta, en contía superior a cincuenta mil euros, eludindo, fóra dos casos recollidos no número 3 do artigo 305, o pagamento de cantidades que se deban ingresar ou dando, fóra dos casos recollidos no artigo 308, aos fondos obtidos unha aplicación distinta daquela a que estiveren destinados ou obtendo indebidamente fondos falseando as condicións requiridas para a súa concesión ou ocultando as que a impedisen, será castigado coa pena de prisión de un a cinco anos e multa do tanto á séxtupla da citada contía e a perda da posibilidade de obter subvencións ou axudas públicas e do dereito a desfrutar dos beneficios ou incentivos fiscais ou da Seguridade Social durante o período de tres a seis anos.»

Disposición derradeira quinta. *Modificación da Lei 23/2014, do 20 de novembro, de recoñecemento mutuo de resolucións penais na Unión Europea.*

Introdúcese unha nova disposición adicional sétima na Lei 23/2014, do 20 de novembro, de recoñecemento mutuo de resolucións penais na Unión Europea, coa seguinte rúbrica e contido:

«Disposición adicional sétima. *Referencias a fiscais europeos delegados.*

1. As referencias desta lei ás autoridades xudiciais e ao Ministerio Fiscal entenderanse realizadas aos fiscais europeos delegados respecto daquelas funcións que lles atribúen o Regulamento (UE) 2017/1939 do Consello, do 12 de outubro de 2017, polo que se establece unha cooperación reforzada para a creación da Fiscalía Europea, e a lei orgánica de aplicación do dito regulamento.

2. Para os efectos do número 1 do artigo 35, os fiscais europeos delegados serán autoridade competente no ámbito dos procedementos en que teñan as competencias atribuídas polo citado regulamento.»

Disposición derradeira sexta. *Preceptos con carácter de lei ordinaria.*

Os preceptos que se citan a continuación teñen carácter de lei ordinaria:

- o título I, salvo os artigos 7, 8 e 9.
- o título II.
- o título III, salvo os artigos 26, 46, 47 e 48.
- os artigos 67 a 70, 73 a 76, 79 a 81, 87 e 88 do título IV.
- o título V.
- o título VI.
- a disposición adicional segunda.
- a disposición transitoria única.
- as disposicións derradeiras primeira e quinta.

Disposición derradeira sétima. *Título competencial.*

Esta lei orgánica dítase ao abeiro do artigo 149.1. 3.ª, 5.ª e 6.ª da Constitución, que lle reserva ao Estado a competencia exclusiva en materia de relacións internacionais, administración de xustiza e lexislación procesual, respectivamente.

Disposición derradeira oitava. *Réxime supletorio.*

En todo o non previsto nesta lei orgánica observarase o disposto na Lei de axuízamento criminal.

Disposición derradeira novena. *Entrada en vigor.*

Esta lei orgánica entrará en vigor o día seguinte ao da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Por tanto,
Mando a todos os españois, particulares e autoridades, que cumbran e fagan cumprir esta lei orgánica.

Madrid, 1 de xullo de 2021.

FELIPE R.

O presidente do Goberno,
PEDRO SÁNCHEZ PÉREZ-CASTEJÓN